

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети разширен състав)

23 ноември 2006 година*

„Държавни помощи – Помощ, предоставена на белгийската група Beaulieu –
Опростяване на дълг”

По дело T-217/02

Ter Lembeek International NV, установено във Wielsbeke (Белгия), за което се явяват г-жа J.-P. Vande Maele, г-жа F. Wijckmans и г-жа F. Tuytshaever, адвокати,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н G. Rozet и г-н H. van Vliet, в качеството на представители,

ответник,

с предмет иск за отмяна на членове 1 и 2 от Решение 2002/825/ЕО на Комисията от 24 април 2002 г. относно държавна помощ, приложена от Белгия за групата Beaulieu (Ter Lembeek International) (ОВ 2002 г., L 296, стр. 60),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(пети разширен състав),

в състав: г-н M. Vilaras, председател, г-н M.E. Martins Ribeiro, г-н F. Dehousse, г-н D. Šváby и г-жа K. Jürimäe, съдии,

секретар: г-н J. Plingers, администратор

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 февруари 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

Право на Общността

1. Член 87, параграф 1 ЕО предвижда:

* Език на производството: нидерландски.

„Освен когато е предвидено друго в настоящия договор, всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с общия пазар.”

2. В съответствие с член 88 ЕО:

„1. Комисията, в сътрудничество с държавите-членки държи под постоянно наблюдение всички системи за предоставяне на помощ, съществуващи в тези държави. Тя предлага на последните всички подходящи мерки, които са необходими за последователно развитие или функциониране на общия пазар.

2. Ако Комисията, след като е уведомила всички заинтересовани страни да представят своите мнения, установи, че помощта, предоставена от държавата или чрез ресурси на държавата, е несъвместима с общия пазар в съответствие с член 87, или че тази помощ е била използвана не по предназначение, тя взема решение, че съответната държава-членка е задължена да отмени или измени тази помощ в срок, който Комисията определя. Ако съответната държава не се съобрази с това решение в определения срок Комисията или всяка друга заинтересована държава може, като изключение от разпоредбите на членове 226 и 227, да отнесе въпроса пряко до Съда.

По искане на държава-членка, Съветът с единодушие може да реши, че помощта, която държавата предоставя или има намерение да предостави, се счита за съвместима с общия пазар, като изключение от разпоредбите на член 87 или от предвидените в член 89 регламенти, ако такова решение може да бъде оправдано с извънредни обстоятелства. Що се отнася до въпросната помощ, ако Комисията вече е започнала процедурата, предвидена в алинея 1 от този параграф фактът, че заинтересованата държава е отправила искане до Съвета води до суспендирането на тази процедура, докато Съветът вземе отношение по въпроса.

Ако Съветът не е изразил отношението си в срок от три месеца от подаването на молбата, Комисията се произнася по случая.

3. Комисията следва да бъде информирана в разумен срок, който да ѝ даде възможност да представи своето становище по отношение на всякакви планове за предоставянето или изменението на помощта. Ако тя счита, че такъв план е несъвместим с общия пазар, като се позовава на член 87, тя без забавяне започва процедурата, предвидена в параграф 2. Заинтересованата държава-членка не може да започне прилагането на предложените мерки, докато тази процедура не доведе до постановяването на окончателно решение.”

3. Член 7 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 г., за установяване на подробни правила за прилагането на член 93 от Договора за ЕО (ОВ 1999 г., L 83, стр. 1), озаглавен „Решения на Комисията за закриване на официалната процедура по разследване”, предвижда:

„1. Без това да накърнява член 8, официалната процедура по разследване се закрива посредством решение, както е предвидено в параграфи от 2 до 5 от настоящия член.

2. Когато Комисията установи, когато е подходящо, след изменение от страна на съответната държава-членка, че мярката, за която е отправено уведомление, не представлява помощ, тя отбелязва тази констатация посредством решение.

3. Когато Комисията установи, когато е подходящо, след изменение от страна на съответната държава-членка, че съмненията за съвместимостта с Общия пазар на мярката, за която е отправено уведомление, са били отстранени, тя решава, че помощта е съвместима с Общия пазар (наричано по-долу „положително решение“). Това решение уточнява кое изключение съгласно Договора е било приложено.

4. Комисията може да прибави към положителните решения условия, съгласно които дадена помощ може да се счита за съвместима с Общия пазар, и може да определи задължения, които да ѝ позволят да контролира спазването на решенията (наричано по-долу „условно решение“).

5. Когато Комисията установи, че помощта, за която е отправено уведомление, не е съвместима с Общия пазар, тя решава помощта да не се въвежда в действие (наричано по-долу „отрицателно решение“).

6. Решенията, взети съгласно параграфи 2, 3, 4 и 5, се вземат веднага след като се отстранят съмненията, упоменати в член 4, параграф 4. Комисията се стреми, доколкото е възможно, да приеме решение в рамките на 18 месеца от откриването на процедурата. Този срок може да бъде удължен чрез общо споразумение между Комисията и съответната държава-членка.

7. След като срокът, упоменат в параграф 6, е изтекъл и ако съответната държава-членка е поискала това, Комисията, в рамките на два месеца, взема решение на базата на информацията, с която разполага. Ако е подходящо, когато информацията, която е предоставена, не е достатъчна, за да се установи съвместимост, Комисията взема отрицателно решение.”

4. Член 13 от Регламент № 659/1999, озаглавен „Решения на Комисията”, посочва:

„1. Разглеждането на възможна неправомерна помощ завършва с решение съгласно член 4, параграфи 2, 3 или 4. В случаите на решения за започване на официална процедура по разследване производството се закрива посредством решение съгласно член 7. Ако дадена държава-членка не се съобрази с разпореждане за информация, това решение се взема на базата на наличната информация.

2. В случаите на възможна неправомерна помощ и без това да накърнява член 11, параграф 2, Комисията не е обвързана със срока, фиксиран в член 4, параграф 5, член 7, параграф 6 и член 7, параграф 7.

3. Член 9 се прилага *mutatis mutandis*.”

5. Член 14 от Регламент № 659/1999, който се отнася до възстановяването на помощта, предвижда:

„1. Когато са взети отрицателни решения в случаи с неправомерна помощ, Комисията решава съответната държава-членка да вземе всички необходими мерки за

възстановяване на помощта от бенефициента (наричано по-долу „решение за възстановяване“). Комисията не изисква възстановяване на помощта, ако това противоречи на общ принцип на правото на Общността.

2. Помощта, която трябва да се възстанови съгласно решение за възстановяване, включва всички лихви с подходящ процент, фиксиран от Комисията. Лихвата е дължима от датата, на която неправомерната помощ е била на разположение на бенефициента до датата на нейното възстановяване.

3. Без това да накърнява разпореждане на Съда на Европейските общности съгласно член 185 от Договора, възстановяването се извършва незабавно и в съответствие с процедурите по националното законодателство на съответната държава-членка, при условие че те позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението на Комисията. За тази цел и в случая на производство пред националните съдилища съответните държави-членки предприемат всички необходими стъпки, които са предвидени в съответните им правни системи, включително и временни мерки, без това да накърнява правото на Общността.”

Национално законодателство

6. Член 1 от Кралския указ от 7 май 1985 г. относно издаването на преференциални акции без право на глас от публични акционерни дружества в националните сектори (*Moniteur belge* от 11 май 1985 г., стр. 6873; наричан по-нататък „Кралския указ от 1985 г.“) предвижда:

„Публичните акционерни дружества в определени сектори могат в съответствие с условията, предвидени в настоящия указ, да издават акции без право на глас, съставляващи част от техния капитал, наричани по-нататък “преференциални акции без право на глас”.

7. Член 2 от Кралския указ от 1985 г. предвижда, *inter alia*, че *Société nationale pour la restructuration des secteurs nationaux* („наричано по-нататък SNRSN”) може да запише такива преференциални акции без право на глас.

8. Член 3 от Кралския указ от 1985 г. предвижда:

„Без да се накърняват предвидените в настоящия указ условия, правилата за издаване на преференциални акции без право на глас, свързаните с това условия и процедури, както и правата във връзка с тези акции са предмет на споразумение, сключено между дружеството издател и упоменатите в член 2 юридически лица, които записват тези акции, и се регистрират в устава на дружеството издател. Това споразумение също така указва условията, съгласно които могат обратно да се изкупят преференциалните акции без право на глас от дружеството издател или да се изкупят от трети страни. Цената не може да бъде по-ниска от 80 % от емисионната цена.

Споразумението, упоменато в първия параграф на настоящия член, трябва предварително да се одобри от министъра на финансите, министъра на икономиката и министъра за бюджета.”

9. Член 4 от Кралския указ от 1985 г. предвижда:

„Следните условия се прилагат спрямо издаването на преференциални акции без право на глас:

- (1) преференциалните акции без право на глас се регистрират и остават регистрирани;
 - (2) те не могат да съставляват повече от 49 % от записания капитал;
 - (3) при разпределянето на печалба тези акции дават право, независимо от наличието на всякаква разпоредба в обратен смисъл в устава, на преференциален дивидент от 2 % от тяхната емисионна цена, която реално е платена;
 - (4) независимо от наличието на всякаква разпоредба в обратен смисъл в устава, тези акции са преференциални по отношение на обратно изплащане на вноската, без да се накърнява правото, което може да им бъде предоставено от устава при разпределянето на остатъчния актив при ликвидация.
- ...”

Факти в основата на спора

Група Verlipack и група Beaulieu

10. До обявяването на нейната неплатежеспособност на 18 януари 1999 г., групата Verlipack беше най-големият производител в Белгия на празни стъклени контейнери, с пазарен дял от 20 % в Белгия и 2 % в Европейския съюз. В нея трудово заети са 735 души в заводите в Ghlin, Jumet и Mol (Белгия).

11. Групата Beaulieu, което е наименованието на белгийския холдинг от дружества, които извършват дейност на пазара на килими и синтетични влакна, е вторият най-голям в света производител на килими и най-големият досега европейски производител на килими. Групата се контролира от холдинговото дружество Ter Lembeek International NV.

Период, предшестващ навлизането на групата Beaulieu като акционер на групата Verlipack Група: споразумение от 30 април 1985 г. между групата De Backer (Adsum) и SNRSN

12. През 1985 г. Verlipack обявява несъстоятелност и нейните активи, оценявани в белгийски франкове на 410 милиона BEF, са поети от SA Adsum, дружество, числящо се към групата De Backer, която няма връзка с ищеца.

13. По силата на споразумение от 30 април 1985 г., Adsum инжектира тези активи в три нови дружества, NV Verlipack Mol, SA Verlipack Jumet и SA Verlipack Ghlin, в чийто капитал SNRSN също така държи дял от 620 020 000 BEF. Като възнаграждение за своята вноска в разрешения капитал SNRSN получава така наречените акции от „клас Б” без право на глас, всяка от които с номинална стойност от 10 000 BEF и, като възнаграждение за не капиталовата вноска, така наречените акции „клас 1” и „клас II с право на печалба. През 1985 г. SNRSN притежава дял от 49 % от капитала на групата, съответстващ само на акции от клас Б (член 3, параграф 1, буква а) от Споразумението от 30 април 1985 г.). Тази собственост е одобрена от Комисията.

14. В съответствие със специалния закон от 15 януари 1989 г. областта Walloon придобива акциите без право на глас за заводите в Ghlin и Jumet, които са разположени в рамките на неговата езикова област, а фламандската област придобива тези за завода в Mol.

15. Споразумението от 30 април 1985 г. предвижда в своя член 10:

„Adsum полага усилия да гарантира постигането на споразумение между дружествата и (SNRSN), че всяка година, и първоначално пат години след сключването на настоящото споразумение, те ще отправят оферта за обратно изкупуване на не по-малко от 10 % от акциите от клас Б и 10 % от акциите с право на печалба от клас I, доколкото го позволяват направените печалби и разполагаемите резерви на дружествата.

Цената на изкупуването се равнява на номиналната стойност на тези акции и е 10 000 BEF за акциите с право на печалба от клас I.

При липсата на такива съглашения между дружествата и (SNRSN), Adsum във всеки случай ще изпълни своите задължения, предвидени в настоящия член.”

16. Член 11 от това споразумение също така предвижда:

„Adsum се съгласява да предостави на всяко от дружествата опция за закупуване на акции от клас В и акции с право на печалба от клас I и за тази цел да сключи с всяко от тези дружества споразумение при условията, посочени в приложение I към настоящото споразумение.”

17. Вторият параграф от член 14 от споразумението от 30 април 1985 г. предвижда:

„Доколкото прехвърлянето от Adsum на акциите, които то държи в дружествата, би породило промяна в контрола и/или управлението на дружествата, това прехвърляне ще изисква съгласието на (SNRSN).”

18 Член 16 от споразумението от 30 април 1985 г. предвижда:

„Уставът на дружествата (Verlipack) се изменя така, че да отразява клаузите на настоящото споразумение.”

19. Ищецът предвижда, без да бъде оспорен по тази точка от Комисията, че той не е участвал в съставянето на споразумението от 30 април 1985 г., тъй като той не е акционер в дружествата Verlipack по това време, обратно на упоменатото в съображение 7 от преамбюла към Решение 2002/825/ЕО на Комисията от 24 април 2002 г. относно държавните помощи, приложени от Белгия за групата Beaulieu (Ter Lembeek International, ОВ 2002 г. L 296, стр. 60; наричано по-нататък „оспорваното решение”).

Влизане на групата Beaulieu като акционер на групата Verlipack и притурката от 18 ноември 1987 г. към споразумението от 30 април 1985 г.

20. По време на периода 1985 г. - 1987 г., Adsum прехвърля своята собственост (от 51 %) в трите дружества Verlipack на едно от своите дъщерни дружества, Imcour NV, което се присъединява към споразумението на 30 април 1985 г. и което започва

процедура за ликвидация на 25 юни 1987 г. за целите на разделянето му на три дружества, а именно Imcour Холдинг NV, Imcour Lease NV и Patrimcour NV. Акциите в Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin и Verlipack Mol стават част от активите на холдинга Imcour.

21. Когато Imcour се разделя през 1987 г., групата Beaulieu закупува от групата De Backer акции на холдинга Imcour за 425 милиона BEF и така става непряк собственик на Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin и Verlipack Mol.

22. Освен това, с притурка от 18 ноември 1987 г. към споразумението от 30 април 1985 г. и в съответствие с втория параграф на член 14 от споразумението от 30 април 1985 г., SNRSN одобрява непрякото прехвърляне на трите дружества Verlipack към групата Beaulieu при условието, че холдингът Imcour и г-н De Clerck се присъединят към споразумението от 30 април 1985 г.. Освен това, SNRSN иска от групата Beaulieu също така да се ангажира да продължи дейността на трите Verlipack дружества в продължение на още две години. Тази притурка е подписана от всички заинтересувани страни, а именно Adsum, SNRSN, холдинга Imcour, г-н De Clerck и г-н De Backer.

23. В съответствие с член 3 от притурката от 18 ноември 1987 г.:

„От 1 октомври 1987 г. долуподписаните Imcour NV и г-н R. De Clerck се ангажират безвъзвратно да поемат и изпълняват всички права и задължения към тази дата на Adsum NV и г-н De Backer, както се определя в споразумението от 30 април 1985 г. и приложението към него.”

24. Член 4 от тази притурка предвижда:

„С оглед на членове 1 и 3 от 1 октомври 1987 г. всички позовавания на “Adsum NV” в споразумението от 30 април 1985 г. и в неговото приложение да се четат като “Imcour NV” и всички позовавания на “Т-н W. De Backer” да се четат като “Т-н R. De Clerck” ...”

25. Член 5 от тази притурка предвижда:

„Правото на опция за обратно изкупуване се запазва в съответствие с правилата, посочени в приложението към споразумението от 30 април 1985 г. по отношение на SA Verlipack Ghlin, Mol и Jumet.”

Задължение за обратно изкупуване на акциите и акциите с право на печалба на SNRSN от трите дружества Verlipack, което се съдържа в споразумението от 30 април 1985 г.

26. На 1 май 1990 г., с изтичането на периода от пет години, предвиден в член 10 от споразумението от 30 април 1985 г., годишното задължение за обратно изкупуване на 10 % от акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I започва да тече. Според ищецът, който не е оспорен по тази точка от Комисията, белгийските публични органи изискват от трите Verlipack дружества да изпълнят задължението за обратно изкупуване на техните акции от клас Б и техните акции с право на печалба от клас I. Поради тяхната финансова невъзможност, групата Beaulieu трябва да изпълни това задължение в съответствие с много точен график. Между м. април 1991 г. и м. април 1994 г., групата Beaulieu плаща 213 100 000 BEF на публичния акционер на пет вноски

(през м. април 1991 г., м. май 1991 г., м. април 1992 г., м. април 1993 г. и м. април 1994 г.).

27. След това обратно изкупуване SNRSN, (което стана за областта Walloon Société de gestion des participations de la Région wallonne dans des sociétés commerciales (дружество за управление на участието на областта Walloon в търговските дружества, наричано по-нататък „Sowager”), все още държало (i) 5 087 акции без право на глас от клас Б и 3 937 акции с право на печалба от клас I в SA Verlipack Ghlin, иначе казано общо 9 024 акции, които трябвало да бъдат обратно изкупени за период от пет години по номиналната цена за всяка от тях от 10 000 BEF, предвидена в споразумението от 30 април 1985 г., с други думи срещу обща цена от 90 240 000 BEF и (ii) 2 923 акции без право на глас от клас Б и 2 267 акции с право на печалба от клас I в SA Verlipack Jumet, иначе казано общо 5 190 акции, които трябва да бъдат обратно изкупени за период от пет години по номиналната цена за всяка от тях от 10 000 BEF, предвидена в споразумението от 30 април 1985 г., с други думи срещу обща цена от 51 900 000 BEF. Общата цена на тези 14 214 акции и акции с право на печалба следователно възлиза на 142 140 000 BEF.

28. След няколко увеличения на капитала от частните акционери (холдинга Imcor, който става SA Imcorack Wallonie, собственик на площадките Ghlin и Jumet, и NV Imcorack Vlaanderen, собственик на площадката Mol), делът на публичното финансиране в групата Verlipack Група постепенно е намален дотолкова, че в края на това постепенно оттегляне публичните органи държат не повече от 20.7 % от капитала на тази група.

Помощта за групата Verlipack през 1992 г.

29. През 1992 г. групата Verlipack получава две инвестиционни безвъзмездни плащания, възлизащи на 502 122 500 BEF в съответствие с регионална схема за предоставяне на помощ. Решението на Société régionale d'investissement (създадено със закона от 2 април 1962 г.) да предостави заем от конвертируеми ценни книжа (*prêt participatif*) на стойност 500 милиона BEF също така е предмет на решение на Комисията от 25 ноември 1992 г. да не повдига възражения (ОВ 1993 г., С 83, стр. 3). Този заем обаче не е бил отпуснат.

30. Съгласно обясненията, които правителството на Белгия направи в течение на производството, което е довела до Решение 2001/856/ЕО на Комисията от 4 октомври 2000 г. относно държавните помощи за Verlipack, Белгия (ОВ 2001 г., L 320, стр. 28), групата Verlipack изпитвала затруднения поради качеството на своето управление и по-специално поради своята продукция, поради което групата Beaulieu не могла самостоятелно да поеме тежестта и управлението на своята инвестиционна програма за 5 500 милиона, BEF което обяснява причините, поради които областта Walloon не е платила разрешената помощ.

Влизане на групата Heye-Glas като акционер на групата Verlipack

31. През 1996 г. загубите на трите дружества Verlipack продължават да нарастват, което означава, че те няма да могат да спазят крайните срокове за изплащане на банковите заеми/кредити за края на 1996 г. При тези обстоятелства групата Beaulieu решава да преобразува акционерното дружество и преговаря с немската група Heye-Glas

(наричано по-нататък „Heue“), един от водещите немски производители на стъклени изделия.

32. На 1 септември 1996 г. групата Verlipack Група и Heue подписват споразумение за техническо сътрудничество, чийто обхват е разширен на 11 април 1997 г. в посока на управленско и финансово подпомагане, като Heue получава пряко участие в управлението и ръководството на групата Verlipack.

Споразумението от 18 декември 1996 г.

33. Със споразумение от 18 декември 1996 г., сключено между ищеца и Sowager, акциите и акциите с право на печалба, държани от Sowager във Verlipack Ghlin и Verlipack Jumet, са обратно изкупени от групата Beaulieu. Съгласно това споразумение ищецът придобива от Sowager следната собственост: 5 087 акции без право на глас от клас Б и 3 937 акции с право на печалба от клас I във Verlipack Ghlin срещу заплащането на сума, възлизаща на 72 192 000 BEF, и 2 923 акции без право на глас от клас Б и 2 267 акции с право на печалба от клас I във Verlipack Jumet срещу заплащането на сума, възлизаща на 41 520 000 BEF, с други думи общо 14 214 акции и акции с право на печалба, представляващи сумата от 113 712 000 BEF, платима на Sowager „на 31 декември 2001, net-net, без лихва“.

Създаване на холдинга Verlipack I и на холдинга Verlipack II

34. На 24 януари 1997 г. групата Beaulieu и Heue създава холдинг шапка, холдинг Verlipack I. Последният притежава чист капитал, възлизащ на 1 030 500 000 BEF, 515 500 000 BEF от който са внесени от Heue, а останалата част обхваща цялото оборудване на трите функционални площадки, апортирани от групата Beaulieu и оценени на 515 милиона BEF. На 11 април 1997 г. е създаден втори холдинг, холдинг Verlipack II, с капитал от 1 230 500 000 BEF (като холдинг Verlipack I притежава 100 000 акции на стойност от 1 030 500 000 BEF, а Sowager притежава 19 408 акции на стойност от 200 милиона BEF). Управителните органи на цялата нова промишлена група са концентрирани на равнище холдинг Verlipack II, в който Heue притежава мажоритарно участие и е установено единно управление на различните подразделения на групата.

Положение на дружествата в групата Verlipack през 1997 г.

35. Обявените от Heue и Verlipack резултати се влошават значително през 1997 г. На 30 ноември същата година временното и неаудитирано консолидирано положение разкрива чиста загуба за тази година в размер от 828 592 044 BEF.

Оздравително споразумение (Heads of Agreement) от 5 юни 1998 г.

36. На 5 юни 1998 г. се сключва оздравително споразумение (Heads of Agreement) от партньорите (банки, група Beaulieu, Heue и Sowager) поради влошеното положение на дружествата от групата Verlipack. Това споразумение предвижда по отношение на Heue капиталова вноска от 200 милиона BEF, а по отношение на областта Walloon, първо, за конвертирането в капитал на 150 милиона BEF вторичен заем, отпуснат на холдинга Verlipack II от тази област през 1997 г. и, второ, за увеличаване с 100 милиона BEF на капитала на холдинга Verlipack II, за което областта Walloon трябвало да намери частен

инвеститор. Според белгийските власти (писмо от 11 януари 2001 г., регистрирано като получено на 15 януари 2001 г.), по отношение на търсенето на нов инвеститор и за да се гарантира, че оздравителният план ще може да се приложи незабавно, групата Beaulieu отправя предложение да внесе необходимите средства „при условие, че това е само временна мярка, и че средствата ще ѝ бъдат възстановени от новия инвеститор, който Sowager трябвало да намери”. Те допълват, че групата Beaulieu, която според Heads of Agreement предвиждало, че ще опрости дълга, възлизащ на 600 милиона BEF, е имала цялостен интерес да гарантира, че оздравителният план ще постигне очакваните резултати.

37. Съобразно с протокола от извънредното общо събрание на акционерите на холдинга Verlipack II от 26 юни 1998 г., е се взема решение за увеличаване на капитала на Verlipack чрез вноса от Heue в размер от 200 милиона BEF за 19 408 нови акции и инжекция от 100 милиона BEF от Worldwide Investors, Люксембург („наричано по-нататък Worldwide Investors”) срещу 9 704 нови акции. Според правителството на Белгия, Worldwide Investors, което е основано от групата Beaulieu, осъществило увеличаването на капитала от името на тази група.

Притурка от 20 ноември 1998 г. към споразумението от 18 декември 1996 г.

38. Тъй като новият оздравителен план не постигнал очакваните резултати, а областта Walloon все още не била способна да открие нов частен инвеститор, тази област и групата Beaulieu решили, на 20 ноември 1998 г., да изменят клаузите на споразумението от 18 декември 1996 г. с притурка (наричана по-нататък „притурката от 20 ноември 1998 г.”), която предвижда, че плащането за акциите, придобити от Beaulieu в Verlipack Ghlin и Verlipack Jumet възлизащи на сумата от 113 712 000 BEF съобразно със споразумението от 18 декември 1996 г. би могло да се извърши или чрез банков превод по сметката (на областта Walloon) или чрез прехвърляне вместо плащане на 9 704 акции в капитала на SA Verlipack Холдинг II” не по-късно от 31 декември 2001 г.

39. На 21 декември 1998 г. Worldwide Investors прехвърлило 9 704 акции в холдинга Verlipack II на групата Beaulieu. От своя страна групата Beaulieu прехвърлила 9 704 акции в холдинга Verlipack I на Worldwide Investors. Между 21 и 31 декември 1998 г., групата Beaulieu тогава прехвърлила 9 704 акции в холдинга Verlipack II на областта Walloon „в замяна на опрощаване на дълга на групата Beaulieu към областта.

40. Последното прехвърляне, което се явява предмет на притурката от 20 ноември 1998 г., се извършило няколко седмици преди Verlipack да обяви своята неплатежоспособност. То се извършва под формата на прехвърляне вместо плащане за погасяване на дълга на групата Beaulieu към областта Walloon, произтичащ от придобиването от страна на тази група през м. декември 1996 г. на акциите на Verlipack, държани от областта Walloon, оценявани на 113 712 000 BEF, чието изплащане, без лихва, не следвало да започне до 31 декември 2001 г.

41. На 8 януари 1999 г. Verlipack иска одобрено от съда споразумение с кредиторите на заводите в Jumet и Ghlin и обявява преустановяване на дейността на завода в Mol. На 11 януари 1999 г. Tribunal de commerce, Turnhout, (Търговски съд Turnhout, Белгия), обяви несъстоятелността на Verlipack Mol, а на 18 януари 1999 г. Tribunal de commerce, Mons, (Търговски съд Mons, Белгия), обяви несъстоятелността на шестте дружества от

стъкларската група Verlipack (заводите в Ghlin и Jumet, Verlipack Белгия, Verlipack Engineering, Verlimo и Imcour Lease).

42. Като признава, че вече не разполага с достатъчна ликвидност или активи, за да обслужва своите задължения, холдингът Verlipack II обявява своята неплатежоспособност пред търговския съд на Mons на 11 февруари 1999 г., като това съдилище предвижда, че прекратяването на плащанията е в действие от м. юни 1998 г. Пред търговския съд в Mons Sowager обявява, че не възнамерява да иска възстановяване на своя иск, което има за действие предоставяне на кредит на неговия длъжник. Следователно, търговският съд в Mons е установил с решение от 31 май 1999 г., че не са били изпълнени условията за несъстоятелност от страна на холдинга Verlipack II, и след като неговият предмет вече не съществува във връзка с него трябва да започне само процедура на ликвидация.

Решение 2001/856 и формалната процедура за разследване, която довела до оспорваното решение

43. С Решение 2001/856, Комисията прекратява производството по член 88, параграф 2 ЕО по отношение на част от помощта, предоставена от Кралство Белгия на групата Verlipack. Със същото решение, тя отменя своето решение от 16 септември 1998 г. да не повдига възражения по отношение на част от помощта (ОВ 1999 г., С 29, стр. 13) въз основа на съображението, че тя е основана на невярна информация, обявява част от тази помощ за несъвместима с общия пазар и нарежда нейното възстановяване.

44. Кралство Белгия завежда иск за отмяна на това решение пред Съда на Европейските общности, който отхвърли иска с Решение по дело C-457/00 Белгия/Комисия от 3 юли 2003 г., Resueil, стр. I-6931.

45. По време на разглеждането на помощта, която е довела до Решение 2001/856, Комисията е информирана относно други мерки, които биха могли да съставляват помощ за групата Verlipack или групата Beaulieu.

46. В своя отговор на започването на формалната процедура за разследване, която е довела до приемането на Решение 2001/856, Кралство Белгия е посочило на Комисията с писмо от 28 септември 1999 г., че прехвърлянето вместо плащане, което се е извършило през м. декември 1998 г. за погасяване на задълженията на групата Beaulieu към областта Walloon, може да се разглежда като „допълнително увеличаване на капитала на Verlipack, финансирано от групата Beaulieu, което е било изплатено чрез погасяването на неговия дълг към областта Walloon”.

47. С писмо от 5 юли 2000 г., адресирано до Кралство Белгия, Комисията посочва, *inter alia*, че изпитва съмнения относно евентуалната помощ, предоставена на групата Beaulieu от областта Walloon, поради това че тази група е обезпечила платежни условия при закупуването на акциите в заводите в Jumet и Ghlin през м. декември 1996 г., което не би било приемливо за една частна финансова институция. Освен това, тя пита дали прехвърлянето вместо плащане, което се е осъществило няколко седмици преди Verlipack да обяви неплатежоспособност, не съставлява помощ за групата Beaulieu.

48. При тези обстоятелства Комисията изисква Кралство Белгия да ѝ предостави информация по следните въпроси: „дейностите на Worldwide Investors; предприетите от

Sowager дейности за намиране на частен инвеститор; за какво е била използвана сумата от 100 милиона BEF, записана от Worldwide Investors през м. юни 1998 г.; обяснение за разликата в стойността на придобитите от групата Beaulieu през 1996 г. 14 214 акции; обяснение за незнанието на групата Heue за тези операции, които включват намеса от страна на властите в областта Walloon; обяснение за гратисния период от четири години, предоставен от областта Walloon на групата Beaulieu за плащане за 14 214 акции и за обстоятелствата, които, няколко седмици преди Verlipack да обяви неплатежоспособност и следователно по времето, когато то напълно е осъзнавало факта, че Verlipack понася загуби, са накарали областта Walloon да приеме ранно изплащане на този дълг”. В същото писмо Комисията се интересува кой е бил реалният бенефициент от увеличението на капитала на Verlipack, записано през м. юни 1998 г. от Worldwide Investors.

49. При липсата на какъвто и да е отговор от страна на белгийските власти на упоменатото писмо от 5 юли 2000 г., Комисията изпратила напомняне на 29 септември 2000 г. Тъй като Кралство Белгия не е представило поисканата информация в предписания срок, Комисията, с писмо от 19 януари 2001 г., в съответствие с член 10, параграф 3 от Регламент № 659/1999, разпоредила на Кралство Белгия да ѝ предостави всички документи, информация и данни, необходими, за да я подпомогнат при разглеждането на съответствието на мерките в полза на Verlipack или групата Beaulieu с оглед на член 87 ЕО.

50. Обаче, преди това уведомление Кралство Белгия отговорило, с писмо от 11 януари 2001 г., регистрирано като получено на 15 януари 2001 г., на писмото на Комисията от 5 юли 2000 г., като посочва, че независимо от лошите резултати на Verlipack през 1997 г., се е наблюдавало намаляване на загубите след м. март 98 г. като следствие от значително увеличение на производството. Белгийските власти също така посочват, че чрез споразумението (Heads of Agreement) от 5 юни 1998 г. частните и публичните партньори са взели решение да приемат нов оздравителен план. Тези власти посочват, че отговорът им на искането на Комисията по необходимост е бил непълен, поради липсата на сътрудничество от страна на групата Beaulieu.

51. С оглед на наличната информация Комисията на 6 юни 2001 г. достига до извода, че описаното по-горе опростяване на дълг е включвало прехвърляне на публични ресурси от страна на белгийската държава, което е съставлявало *prima facie* държавна помощ по смисъла на член 87 ЕО. Тя също така смята, че са съществували съмнения относно съответствието с член 87 ЕО и член 61 от Споразумението за Европейското икономическо пространство на получената от групата Verlipack или от групата Beaulieu помощ, и следователно е започнала формалната процедура за разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО по отношение на тази помощ. Кралство Белгия е уведомено за това с писмо от 8 юни 2001 г., и Комисията изисква от заинтересуваните страни да представят своите съображения в тази връзка (ОВ 2001 г., С 313, стр. 2).

52. Collectif de défense des travailleurs licenciés de Verlipack à Jumet et à Ghlin (сдружение на работниците, уволнени от заводите на Verlipack в Jumet и Ghlin), с писмо от 3 декември 2001 г., Обединеното кралство, с писмо от 7 декември 2001 г., и Кралство Белгия, с писмо, получено от Комисията на 16 януари 2002 г., представят съображения.

53. С писмо от 23 юли 2001 г. правният съветник на ищеца е информиран за решението за започване на формалната процедура за разследване. Комисията не е получила никакви съображения от ищеца.

54. С писмо, получено от Комисията на 26 юли 2001 г., Кралство Белгия изпраща отговор на Комисията като повтаря становищата, които то е представило в отговор на полученото от него разпореждане.

55. Комисията приема оспорваното решение на 24 април 2002 г.

Оспорваното решение

56. Комисията посочва в оспорваното решение, че „като се остави настрана сложността на правните и финансови уговорки, съпътстващи намесата през м. юни 1998 г. на Worldwide Investors, ... през м. декември 1998 г. групата Beaulieu е погасила дълг, възлизащ на 113 712 000 с оглед на към областта Walloon чрез прехвърлянето, вместо плащане, на 9 704 акции от холдинга Verlipack II, чиято номинална стойност е възлизала на 100 милиона с оглед на, но чиято действителна стойност се е оказала доста по-ниска, предвид на ликвидното състояние на дружеството”.

57. По отношение на цената, по която, чрез Споразумението от 18 декември 1996 г., ишецът е изкупил обратно определени акции, собственост на областта Walloon, в дружествата Verlipack, Комисията е установила, *inter alia*, че в подобен случай на обратно изкупуване изискването за определяне на цена, равняваща се на 80 % от емисионната цена е законово предвидено в съответствие с белгийското право, и се налага без разлика спрямо всяко лице, което желае да закупи такива преференциални акции.

58. Комисията достига до извода, че „дългът, възлизащ на 113 712 000 BEF с оглед на групата Beaulieu към областта Walloon е окончателен дълг, чието изплащане по никакъв начин не е свързано с финансовото състояние на групата Verlipack”.

59. Следователно Комисията установява, че като е приела акции в холдинга Verlipack II, които не са имали никаква стойност при погасяването на окончателен дълг, възлизащ на 113 712 000 BEF, областта Walloon ефективно е опростила дълга, възлизащ на тази сума *vis-à-vis* групата Beaulieu.

60. Кралство Белгия обаче твърди, че групата Beaulieu не е получила никаква икономическа изгода от тази операция; като е опростило дълга Кралство Белгия е обезщетило групата Beaulieu за „капиталовата вноска, направена през м. юни 1998 г”.

61. Въпреки това Комисията е посочила в оспорваното решение, че „Heads of Agreement” от 5 юни 1998 г. предвиждало само, че властите в областта Walloon ще се ангажират да намерят инвеститор, а не че те ще внесат 100 милиона BEF в капитала на холдинга Verlipack II.

62. Комисията също така е установила, че Кралство Белгия не е доказало, първо, че реално е съществувало споразумение, на основание на което групата Beaulieu е поела ангажимента, поет от областта Walloon, да се намери инвеститор, който да внесе 100 милиона BEF и, второ, че също така е имало друго, отделно и по-обширно

споразумение, в съответствие с което областта Walloon е гарантирала на групата Beaulieu изплащане на 100 милиона BEF, които е трябвало да внесе частният инвеститор.

63. Комисията е установила, че единственият безспорен аспект е бил фактът, че на 20 ноември 1998 г. областта Walloon е опростила един дефинитивен дълг, възлизащ на 113 712 000 BEF, по който длъжник е била групата Beaulieu, срещу/в замяна на 9 704 акции в дружеството Verlipack Холдинг II, чието положение се е влошило дотолкова, че през м. юни 1998 г. то е поискало нов план за рефинансиране, в чийто контекст не е било възможно да се намери частен инвеститор, склонен да внесе 100 милиона BEF в неговия капитал. Комисията отбелязва, че капиталът на това дружество е бил оценен на 11 февруари 1999 г. на 1 BEF.

64. По отношение на евентуалното съответствие на държавната помощ с общия пазар, независимо че Кралство Белгия не е представило никакво доказателство за нейното съответствие, Комисията при все това е разгледала този въпрос и е установила по същество, че помощта, предоставена на групата Beaulieu, е била само оперативна помощ, която е освободила групата Beaulieu от разходите, които тя би следвало да направи в съответствие с обичайните условия на ежедневното извършване на своите дейности. Тя отбелязва, че такава помощ е била несъвместима с правилата на Общността, тъй като производствените заводи на групата Beaulieu не са били разположени в някоя от областите, упоменати в член 87, параграф 3, буква а) ЕО.

65. На последно място, Комисията, като посочва член 14 от Регламент № 659/1999, е установила, че, „за да се възстановят икономическите условия, при които дружеството би трябвало да се конкурира, ако не беше получило несъвместимата помощ, белгийските власти следва ... да възстановят тази помощ от бенефициента”.

66. Член 1 от оспорваното решение предвижда:

„Държавните помощи, които Белгия е приложила за групата Beaulieu (Ter Lembeek International) под формата на опростяване на дълг, възлизащ на 113 712 000 BEF, е несъвместима с общия пазар.”

67. Член 2 от оспорваното решение предвижда:

„1. Белгия предприема всички необходими действия да възстанови от бенефициента упоменатата в член 1 помощ, която му е била незаконно предоставена.

2. Възстановяването се извършва незабавно и в съответствие с процедурите, предвидени съгласно националното законодателство, при условие че същите позволяват незабавното и ефективно изпълнение на решението. Върху помощта, която подлежи на възстановяване, се начислява лихва от датата, на която тя е била предоставена на разположение на бенефициента до датата на нейното възстановяване. Лихвеният процент се изчислява въз основа на референтния курс, използван при изчисляване на равностойността на регионалната помощ.”

Производство и искания на страните

68. Ищецът завежда настоящия иск с искова молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 юли 2002 г.

69. Ищецът иска от Съда:

- да постанови исковата молба за отмяна за допустима и добре обоснована;
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по производството.

70. Комисията иска от Съда:

- да обяви иска за недопустим или да го отхвърли;
- да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

71. Членовете в съставите на Първоинстанционния съд се промениха в началото на новата съдебна година и съдията-докладчик беше разпределен в пети състав. Настоящото дело следователно е възложено на пети разширен състав.

72. След като изслуша доклада на съдията-докладчик, Първоинстанционният съд (пети разширен състав) взе решение да започне устната фаза от производството без да предприема мерки за подготвително разследване. Обаче, чрез процесуални организационни мерки той поиска от Комисията да депозира определени документи и списъкът на документи, с които разполага, във връзка с процедурата, която е в основата на настоящото дело. Комисията изпълни това искане в предписания срок.

73. Страните изложиха устните си пледоарии и отговориха на устните въпроси на Съда по време на съдебното заседание от 21 февруари 2006 г.

По допустимостта

Доводи на страните

74. Комисията посочва като предварителна точка, че ищецът на никой етап не е представил съображения нито по време на формалната процедура за разследване, която е довела до оспорваното решение, нито по време на процедурата, която е довела до Решение 2001/856, независимо че Решение 2001/856 вече е оповестило, че ще се проведе разследване.

Относно разглежданата помощ

75. Комисията твърди, че всички основания, посочени от ищеца, са недопустими поради това, че се основават на твърдения във връзка с факти, които ищецът на никой етап не е представил по време на формалната процедура за разследване и голяма част от документите, прикрепени към исковата молба, не са били, освен когато изрично се сочи обратното, известни на Комисията по времето, когато тя е приела оспорваното решение. По отношение на твърдението относно фактите във връзка с първото основание, именно случаят, първо, по отношение на твърдението, че ищецът е бил „принуден” от областта Walloon да се присъедини към споразумението от 18 декември 1996 г., така че de facto опростяването на този дълг чрез притурката от 20 ноември 1998

г. не съставлява държавна помощ. Същото се отнася и по отношение на твърдението, че ищецът не е получател на помощта, поради това, че той е притежавал акциите само за ограничен период. Второ, Комисията твърди, че доводът на ищеца, оспорващ тълкуването на Кралския указ от 1985 г. е допустим, тъй като той не е бил посочен по време на формалната процедура за разследване. Трето, ищецът не може да обжалва оспорваното решение по отношение на заключението, че разглежданата помощ би могла да засегне търговията, по-специално на текстилния пазар и да изкриви конкуренцията, тъй като тези елементи са били посочени в решението за започване на формалната процедура за разследване. Комисията твърди, че второто основание е недопустимо поради това, че се основава на неправилното предположение, че помощта служи за компенсиране на твърдяната загуба, произтичаща от предполагаемата принудителна покупка на акции. Комисията също така твърди, че третото основание е недопустимо, тъй като то е равностойно на твърдение, че ищецът не е извлякъл ползи от притурката от 20 ноември 1998 г., тъй като това е било вид компенсация за принудителната покупка на акциите и акциите с право на печалба през 1996 г.

76. По отношение на документите, прикрепени към исковата молба, Комисията посочва, че освен устава и пълномощните, предоставени на адвокатите, и както става ясно от нейното писмо от 20 декември 2002 г., 11 от приложенията, прикрепени към исковата молба, а именно приложения 4, 4а, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 18, 20а и 21, не са били предоставени. Следва, че доколкото основанията и доводите на ищеца се основават на тези приложения, те трябва да се прогласят за недопустими.

77. Освен това, обратно на твърдяното от ищеца, определени документи, които не са на разположение на Комисията към момента на приемането на оспорваното решение, са значими от гледна точка на доводите на ищеца. Това се отнася и за приложенията относно споразумението от 29 септември 1987 г., сключено между г-н De Backer и г-н De Clerck (точка 11 от исковата молба), вноската на групата Beaulieu във Verlipack (точки 17 и 18 от исковата молба), годишното обратно изкупуване от групата Beaulieu (точка 20 от исковата молба) и споразумението от 26 декември 1996 г., сключено между Imcorack Vlaanderen NV и Imcorack Wallonie, от една страна, и Heue, от друга страна, (точка 30 от исковата молба). Според твърдяното от Комисията, следователно не е правилно да се твърди, че тези документи засягат само вторични аспекти от историята на настоящия случай.

78. Ищецът твърди, че изложените от него основания са допустими, тъй като те се основават изключително на документи, с които е запозната Комисията към момента на приемането на оспорваното решение, и че, въпреки че Комисията не посочва в това решение всички релевантни факти, които са от значение за правилния анализ на настоящото дело с оглед на правото за държавните помощи, тя всъщност притежава подробни познания за фактите във връзка с въпросната папка, която е в основата на Решение 2001/856 и дори представя документи, с които ищецът не разполага, такива като приложение IV към защитата.

79. Ищецът посочва, че с писмо от 6 декември и чрез съобщение по електронна поща от 11 декември 2002 г., той е поискал опис на документите, с които Комисията разполага към момента на приемането на оспорваното решение и разясняване на твърденията във връзка с фактите, които не са били представени по време на до съдебната фаза. По отношение на тези твърдения Комисията е отговорила с писмо от 20 декември 2002 г., че тя не носи отговорност за работата на адвокатите на ищеца и относно документите,

тя само бегло упоменава тези документи, посочени от ищеца, с които не е разполагала, но не му е предоставила опис. Комисията трябва да докаже, че не е разполагала с тази информация, тъй като не е предоставила пълен отговор на искането на ищеца в своето писмо от 20 декември 2002 г., чрез което е отказала да оповести документите в нейната преписка, Комисията е направила невъзможно както за ищеца, така и за Съда да определят дали, с оглед на фактите с които разполага, Комисията е имала право да приеме оспорваното решение.

80. По отношение на документите, за които Комисията изрично посочва, че не е разполагала към момента на приемането на оспорваното решение, ищецът твърди, че освен тези документи, които само илюстрират и изразяват в конкретна форма няколко аспекта от вторично значение относно историята на конкретния случай (като доклада от общото събрание на Imsoig или различните заеми, предоставени от групата Beaulieu на групата Verlipack), всички документи, които са били представени пред Съда, са били на разположение на Комисията към момента на приемането на оспорваното решение и Комисията следователно не би могла да твърди, че основанията, изтъкнати от ищеца, са недопустими.

81. По отношение на твърденията относно фактите, по отношение на които Комисията посочва, че не е била осведомена към момента на приемането на оспорваното решение, ищецът отбелязва, че освен твърдението, че Sowager е обещал през м. декември 1997 г. да направи нова капиталова вноска в размер от 100 милиона BEF в Verlipack, което освен това е без значение в конкретното дело, Комисията оспорва само едно от тези твърдения по причина на това, че не е била осведомена, а именно че покупката на акциите и акциите с право на печалба, съобразно със споразумението от 18 декември 1996 г. не е била доброволна. Ищецът твърди, че независимо от икономическите съображения, които сами по себе си доказват, че покупката е била принудителна, този натиск за закупуване на акциите е достатъчно видим от бележката от областта Walloon от 25 май 1998 г., изпратена на Комисията и с която тя следователно е разполагала.

Съображения на Съда

82. По отношение на определянето, първо, на това дали получателят на помощта може да се позове на факти и документи, с които Комисията не е била запозната преди приемането на нейното решение и, второ, дали са допустими основанията, основани на такива факти и документи, трябва да се има предвид, че съобразно с постоянната съдебна практика в иск за отмяна, повдигнат в съответствие с член 230 ЕО, законосъобразността на общностната мярка трябва да се преценява въз основа на информацията, която е налице към момента на приемане на мярката. По-специално, извършените от Комисията сложни преценки трябва да се разглеждат единствено въз основа на информацията, която е налице към момента на извършване на преценките (Решения по съединени дела 15/76 и 16/76 Франция/Комисия от 7 февруари 1979 г., Recueil, стр. 321, точка 7; дело 234/84 Белгия/Комисия от 10 юли 1986 г., Recueil, стр. 2263, точка 16; дело C-241/94 Франция/Комисия от 26 септември 1996 г., Recueil, стр. I-4551, точка 33, и дело C-197/99 Р Белгия/Комисия от 11 септември 2003 г., Recueil, стр. I-8461, точка 86; съединени дела T-371/94 и T-394/94 British Airways и др. и British Midland Airways/Комисия от 25 юни 1998 г., Recueil, стр. II-2405, точка 81; съединени дела T-126/96 и T-127/96 BFM и EFIM/Комисия от 15 септември 1998 г., Recueil, стр. II-3437, точка 88; дело T-110/97 Kneissl Dachstein/Комисия от 6 октомври 1999 г., Recueil, стр. II-2881, точка 47; дело T-123/97 Salomon/Комисия, Recueil, стр. II-2925,

точка 48, и съединени дела T-111/01 и T-133/01 Saxonia Edelmetalle и ZEMAG/ Комисия от 11 май 2005 г., Recueil, стр. II-1579, точка 67).

83. В тази връзка, не може да се прави оплакване, че Комисията не е взела предвид информация, която е било възможно да ѝ бъде предоставена по време на административното производство, но която не е била предоставена, тъй като тя не е длъжна да приема, по своя инициатива и въз основа на предвиждане каква информация би могла да ѝ бъде предоставена (вж., по-специално Решение по дело C-367/95 Р Комисия/Sytraval и Brink's Франция от 2 април 1998 г., Recueil, стр. I-1719, точка 60 и точка 87 от дело C-197/99 Белгия/Комисия, цитирано в точка 82 по-горе; дело T-109/01 Fleuren Compost/Комисия от 14 януари 2004 г., Recueil, стр. II-127, точка 49).

84. Първоинстанционният съд е достигнал до извода, че когато ищец е взел участие във формалната процедура за разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, той не може да се опира на фактически доводи, които не са известни на Комисията и които той не ѝ е съобщил по време на формалната процедура за разследване. От друга страна, нищо не възпира заинтересуваната страна да повдигне срещу окончателното решение дадено правно основание, което не е било повдигнато на стадия на административното производство (вж. точка 68 от Решение по дело Saxonia Edelmetalle и ZEMAG/ Комисия, упоменато в точка 82 по-горе и цитираната там съдебна практика).

85. Тази съдебна практика може да се разшири, освен в напълно изключителни случаи, спрямо положение, подобно на това в конкретното дело, при което едно предприятие не е взело участие в процедурата за разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО (вж., по-специално точка 69 от Решение по дело Saxonia Edelmetalle и ZEMAG/Комисия, цитирано в точка 82 по-горе).

86. Общо основание е, че ищецът не се е възползвал от правото си да вземе участие във формалната процедура за разследване, независимо че, както става ясно от писмото от 11 януари 2001 г., изпратено на Комисията от Кралство Белгия, регистрирано като получено на 15 януари 2001 г., властите в областта Walloon изрично са поискали от него да оказва активно съдействие при подготовката на техния отговор на искането за информация, отправено от Комисията до Кралство Белгия на 5 юли 2000 г. Освен това, независимо от повторните искания и при липсата на какъвто и да било отговор на искането на Комисията, правния съветник на Кралство Белгия с писмо от 28 септември 2000 г. е поискал от ищеца да му предостави информацията, за да му помогне да предостави полезен отговор на Комисията. Двата последни параграфа от това писмо гласят следното:

„С оглед на упоменатото по-горе, моят клиент обръща внимание на вашия клиент относно опасността от възможността в нейното последващо решение Европейската Комисия да разпорежи на белгийските власти да възстановят от вашия клиент сумата в размер от 113 712 000 BEF плюс съответната лихва.

При все че срокът е изтекъл, при все това е силно желателно вашият клиент спешно да окаже съдействие във връзка с разследването на случая като предостави цялата поискана от него информация, което вероятно би могло да помогне на областта Walloon при излагането на своето становище пред Европейската Комисията преди приемането на решение.

87. Освен това, в упоменатото по-горе писмо от 11 януари 2001 г., властите в областта Walloon са уведомили Комисията, че техният правен съветник е подчертал пред правния съветник на групата Beaulieu значението на започнатата от Комисията процедура и рисковете, следващи от тази процедура за тази група, но това остава безрезултатно, и че техният отговор на искането на Комисията за предоставяне на информация би бил непълен, освен ако те не обезпечат съдействие от страна на групата Beaulieu.

88. Освен това, с писмо от 23 юли 2001 г., правният съветник на ищеца е бил уведомен за решението на Комисията от 6 юни 2001 г. за започване на формалната процедура за разследване, от което той е получил копие.

89. На последно място, безспорно ищецът е бил поименно посочен в решението за започване на формалната процедура за разследване – по-специално в раздел II.2, който конкретно се отнася до групата Beaulieu, която, както се посочва в точка, се контролира от ищеца – и че това решение изразява тревога, по-специално в параграфи 29 до 43 и 70 до 75 и в бележка под линия 4 относно факта, че на 20 ноември 1998 г. областта Walloon е опростила определен дълг, възлизащ на 113 712 000 BEF, който ѝ дължи групата Beaulieu в замяна на 9 704 акции в холдинга Verlipack II, чието положение дотолкова е било влошено, че на 11 февруари 1999 г. неговите активи са се оценявали на 1 BEF.

90. Въпреки че ищецът напълно е бил информиран за започването на формална процедура за разследване относно по-специално въпросното опростяване на дълг и относно нуждата и значението на това той да предостави определена информация поради вече изразените от Комисията съмнения по отношение на съответствието на това опростяване на дълг с правото на Общността, ищецът решава да не участва във формалната процедура за разследване и дори не твърди, че посочените в решението за започване на формалната процедура за разследване съображения са били недостатъчни, за да му позволят надлежно да упражни своите права (вж., по-специално точка 46 от Решение по дело Fleuren Compost/Комисия, цитирано в точка 83 по-горе).

91. От всичко упоменато по-горе следва, първо, че ищецът не може да се позове за първи път пред Съда на информация, която е била неизвестна за Комисията към момента на приемането на оспорваното решение. Това в още по-голяма степен е вярно по отношение по-специално на фактическите доводи, изложени от ищеца, които според него са от значение за правилния анализ на настоящия случай с оглед на правото относно държавните помощи.

92. Второ, получателят на помощта не може да се позовава на основание, подкрепено само от информация, която не е била известна на Комисията при приемането на оспорваното решение, като такова основание е недопустимо, тъй като законосъобразността на едно решение във връзка с държавна помощ трябва да се прецени въз основа на информацията, с която Комисията би могла да разполага към момента на приемането на такова решение.

93. Обаче трябва да се посочи, че основанията, изложени от ищеца в подкрепа на неговия иск, са основани на информация, която е била известна на Комисията към момента на приемането на оспорваното решение.

94. В своето първо основание ищецът твърди, първо, че когато е придобил, съобразно със споразумението от 18 декември 1996 г., 14 214 акции от клас Б и акции с право на печалба от клас I в капитала на Verlipack срещу сумата от 113 712 000 BEF, спрямо него е бил оказан натиск от страна на властите в областта Walloon с оглед на това придобиване. Според ищеца фактът, че той е бил подложен на подобен натиск е фактор, който Комисията трябва да има предвид при определянето на това дали, първо, е било изпълнено условието относно наличието на помощ, която облагодетелства определени предприятия и второ, ако това е така, дали е било изпълнено условието относно факта, че ищецът е предприятието получател; тя не е сторила това в конкретния случай.

95. В подкрепа на своя довод относно натиска ищецът се позовава на бележката от 25 май 1998 г., изпратена от областта Walloon до Комисията, в която се посочва, че: „тъй като областта Walloon е загубила своето доверие в групата Beaulieu, тя е наложила като условие за одобряването на създаването на двете холдингови групи закупуването на нейните акции във функционалните площадки Verlipack Ghlin и Verlipack Jumet”.

96. По отношение на допустимостта на довода във връзка с натиска, трябва да се отбележи, че, както става ясно от документите по преписката и от поставените от съда въпроси в тази връзка на съдебното заседание, първо, Комисията не оспорва, че тя е знаела за бележката от 25 май 1998 г. към момента на приемането на оспорваното решение. Второ, страните по спора имат разногласия само по отношение на цялостното значение на тази бележка и относно начина, по който трябва да се тълкува термина „налага”, който се съдържа в нея, но не и по факта, изразяващ се в покупката от страна на ищеца на държаните от областта Walloon акции. Следователно доводът на ищеца относно натиска в действителност предполага, че Комисията е допуснала грешка при преценката на съдържанието на тази бележка и следователно тя трябва да се обяви за допустима.

97. Второ, по отношение на довода на ищеца, оспорващ факта, че надценяването на цената на въпросните акции и акции с право на печалба, определена в споразумението от 18 декември 1996 г. е оправдано от Кралския указ от 1985 г., също така трябва да се отбележи, че Комисията е била уведомена по-специално към момента на приемането на оспорваното решение, както се вижда по-специално от точки 62 - 64 от и бележка под линия 21 към решението за започване на формалната процедура за разследване. Освен това в своето писмо от 11 януари 2001 г. до Комисията, регистрирано като получено на 15 януари 2001 г., властите в областта Walloon пишат:

„Трябва да се отчита, че общата цена от 113 712 000 BEF за преференциалните акции без право на глас и акциите с право на печалба, държани от областта Walloon в Verlipack Ghlin и Verlipack Jumet към този момент съставляват 80 % от стойността на тези акции и акциите с право на печалба въз основа на тяхната емисионна цена.

Кралският указ от 7 май 1985 г. (член 3) относно издаването на преференциални акции без право на глас от дружества с ограничена отговорност в националните сектори изисква “цената да не е по-ниска от 80 % от емисионната цена”, когато преференциални акции без право на глас се препродават на дружеството-издател или на трети страни.

Предвид на финансовото положение на групата Verlipack, която е била цялостно реструктурирана по това време, тази цена очевидно не съответства на действителната

стойност на акциите и акциите с право на печалба, но е фиксирана, за да се спазят изискванията на упоменатото по-горе белгийско законодателство, с което групата Beaulieu се е съгласила.

...

Следователно страните са определили безлихвено разсрочване на плащането от четири години за дълга на групата Beaulieu, за да се компенсират по някакъв начин допълнителните разходи, произтичащи от прилагането на законодателството (осъвременено към момента на плащането) във връзка с икономическата стойност на актива.”

98. Същата тази информация освен това се повтаря, по същество, в точка 2 от писмото на Кралство Белгия от 26 юли 2001 г. до Комисията.

99. Във всеки случай доводът във връзка с Кралския указ от 1985 г. не може да се разглежда като елемент, който не може да се предостави на преценката на Съда, тъй като това включва въпрос относно тълкуването на този указ.

100. Трето, по отношение на недопустимостта на довода на ищеца, че оспорваното решение е обобщено и неточно по отношение на анализа на двете условия, отнасящи се до увреждането на конкуренцията и ефекта върху търговията между държавите-членки, трябва да се посочи, че ищецът не се опира на никаква информация, с която Комисията не е разполагала към момента на приемането на оспорваното решение, а само критикува анализа, в точка 70 - 72 на оспорваното решение, основан на положението на групата Beaulieu на текстилния пазар, когато то е засегнато като акционер в дружествата от групата Verlipack, а не като текстилен производител.

101. Следва от упоменатото по-горе, че основанието за недопустимост, посочено от Комисията срещу първото основание, трябва да се отхвърли.

102. Второто основание, въз основа на което ищецът твърди, че Комисията е нарушила принципа за пропорционалност като е разпоредила възстановяване на помощта, при все че ищецът не е извлякъл никаква изгода от предполагаемо принудителната покупка на въпросните акции и акции с право на печалба, опира се на същата информация като тази, посочена в първото основание, която е била известна на Комисията към момента на приемането на оспорваното решение. Основанието за недопустимост, повдигнато срещу това основание, следователно също така трябва да се отхвърли.

103. Третото основание, въз основа на което ищецът твърди, че Комисията е нарушила принципа за еднакво третиране, оспорва начина за оценяване на акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I, времето, по което те са били оценени и определянето на получателя на помощта, като се позовава на факта, че притурката от 20 ноември 1998 г. само съставлява вид компенсация за принудителната покупка на тези акции и акции с право на печалба през 1996 г. При това, ищецът отново се позовава на информация, с която Комисията е разполагала към момента на приемането на оспорваното решение. Жалбата за недопустимост, повдигната срещу това основание следователно не може да се подкрепи.

104. По отношение на документите, на които ищецът се е позовал в подкрепа на своето искане и които са упоменати в точка 76 от настоящото решение, някои от които, според него, само илюстрират определени аспекти, които са странични за конкретния случай,

те трябва да бъдат пренебрегнати, в съответствие със съдебната практика, упомената в точки 82 - 84 по-горе. На следващо място, както става ясно от документите по преписката и поставените от Съда въпроси в тази връзка по време на устната фаза от производството, никое от основанията или доводите, изложени от ищеца не се основава на тези документи, за които Комисията твърди, че не е разполагала към момента на приемането на оспорваното решение нито в преписката, която е довела до оспорваното решение, нито в свързаната преписка.

105. На последно място, по отношение на довода на ищеца, основан на приложение 18 към исквата молба, а именно, че Sowager е обещало през м. декември 1997 г., да направи нова капиталова вноска в размер от 100 милиона BEF в Verlipack, достатъчно е да се отбележи, че самият ищец твърди, че това е без значение в настоящото дело.

106. От упоменатото по-горе, следва първо, че ищецът не може да се позовава на упоменатите в точка 76 от настоящото решение документи, които следователно трябва да бъдат отхвърлени, и, второ, че основанийето за недопустимост, посочено от Комисията, трябва да се отхвърли.

По съществуващото

107. В подкрепа на своя иск ищецът посочва четири основания, твърдящи нарушение: (i) на член 87, параграф 1 ЕО и членове 7 и 13 от Регламент № 659/1999, (ii) на принципа за пропорционалност и на член 14 от Регламент № 659/1999, (iii) на принципа за еднакво третиране и (iv) на задължението за посочване на мотиви.

Първо основание: нарушение на член 87, параграф 1 ЕО и член 7, взети заедно с член 13 от Регламент № 659/1999

108. Ищецът подразделя своето първо основание на три части, отнасящи се, първо, до наличието на помощ, която облагодетелства определени предприятия, на следващо място, на факта, че ако е било предоставено предимство, ищецът не може да се разглежда като облагодетелствано предприятие за целите на член 87, параграф 1 ЕО и, на последно място, на увреждането на конкуренцията и ефекта върху търговията в рамките на Общността.

Първа част на основаниято: наличието на помощ, която облагодетелства определени предприятия

– Доводи на страните

109. Ищецът твърди, първо, че съдържащите се в оспорваното решение доводи, а именно че ищецът има окончателен и дължим дълг, възлизащ на 113 712 000 BEF, който той е изплатил, чрез прехвърлянето на 9 704 акции, които е държал в холдинга Verlipack II, чиято стойност е била по-ниска, или които дори не са имали никаква стойност, са опростенчески. Подобно мотивиране изцяло се основава на вземане в предвид на дълга, възлизащ на 113 712 000 BEF, абстрактно изразен, без да се отчитат фактите или икономическата действителност. Оспорваното решение разглежда този дълг все едно че той е съставлявал задължение за заплащане на средства, които реално са били предоставени на ищеца от публичните власти, което в случая не е така.

110. Така, ищецът посочва, че със споразумението от 18 декември 1996 г. той е бил принуден да закупи акции от областта Walloon и да ги задържи само за кратък период, а именно от 18 декември 1996 г. до 11 април 1997 г., датата, на която Heue е поело контрол над холдинга Verlipack II. Ясно е било от самото начало, че реалният адресат е бил холдингът Verlipack I, над който се предполага, че Heue е поело контрол. Тези акции следователно не са имали стойността на актив за ищеца. Освен това, не само икономическите съображения е следвало да накарат Комисията да разбере, че ищецът не е сключил доброволно споразумението от 18 декември 1996 г. Комисията е била държана цялостно информирана в писмена форма по време на формалната процедура за разследване относно факта, че това споразумение е било наложено спрямо ищеца. Така, става ясно от бележката от 25 май 1998 г., изпратена на Комисията от областта Walloon, че последната е изгубила всякакво доверие в ищеца и е пожелала да стане част от група, контролирана от Heue. Следователно областта Walloon е поискала от групата Beaulieu обратно да изкупи от нея цялото ѝ дялово участие преди групата Beaulieu да вкара нов партньор в състава на акционерите на групата Verlipack. Същевременно, Heue не е искало да се свързва с група, в която публичните власти са притежавали дялово участие.

111. Второ, ищецът твърди, че принудителното обратно изкупуване на акциите в Verlipack Jumet и Verlipack Ghlin не може да се разглежда като изгода за целите на член 87 ЕО.

112. На първо място, достатъчно ясно е от обективната оценка на въпросните акции, че действителната им стойност не е била 113 712 000 BEF. Освен това, в своето писмо от 11 януари 2001 г. до Комисията, регистрирано като получено на 15 януари 2001 г., областта Walloon е признала, че цената на акциите и акциите с право на печалба, основана на Кралския указ от 1985 г. е била несъразмерна и не е имала връзка с икономическата им стойност, докато за всеки професионалист, който извършва оценки, би било ясно, че обратно изкупените акции не са имали никаква стойност. Това заключение се потвърждава от писмото на Кралство Белгия от 26 юли 2001 г. до Комисията, съобразно с което финансовото положение на трите дружества Verlipack е било обезпокоително и продажната цена на акциите и на акциите с право на печалба, която е била определена въз основа на Кралския указ от 1985 г. вече не е съответствала на тяхната действителна стойност. Никой нормален икономически оператор не би пожелал да извърши подобна покупка при такива условия, така че сделката не би могла да се характеризира като доброволно придобиване предвид на конкретните обстоятелства. Освен това, към момента на обратното изкупуване, Heue не е поело никакъв ангажимент по отношение на евентуалното придобиване на дялово участие в групата Verlipack; тази ангажимент е бил направен едва в споразумението от 26 декември 1996 г. между Imcorack Vlaanderen и Imcorack Wallonie, от една страна, и Heue, от друга страна.

113. Покупката на акциите също така означава, че областта Walloon изцяло се е оттеглила от Verlipack Jumet и Verlipack Ghlin, което е било важно допълнително неудобство.

114. Фактът, че действителната стойност на акциите към момента вече е била нулева или дори отрицателна, се потвърждава, първо от Решение 2001/856, чието съображение 104 упоменава, че „през 1996 г. заводите в Ghlin и в Jumet са претърпели значителни функционални загуби и рязък спад в оборота при сравнение с предходните години”,

чието съображение 107 посочва, че „Комисията отбелязва, ... че финансовото положение на Verlipack преди идването на Heue не би могло да сочи на жизнеспособност” и чието съображение 115 заключава, че „функционалните резултати на Verlipack преди идването на Heue твърде ясно сочи на затрудненията на групата”. Второ, самата Комисия е била наясно с бедственото финансово положение на Verlipack в края на 1996 г. В съображения 11 и 12 от оспорваното решение, Комисията съответно е отбелязала, че „двете дружества, разположени във Wallonia към този момент са търпели загуби”, а именно през 1995 г. и през 1996 г., и че „групата Verlipack не би могла да спазва сроковете за изплащане от края на 1996 г. на банковите заеми”. Следването от Комисията мотивиране, за да достигне заключението, че 9 704 акции в холдинга Verlipack II не са имали никаква стойност следва също така да се прилага и спрямо въпросните акции.

115. Генерален адвокат Jacobs също споделя становището, че групата Verlipack не е била жизнеспособна в своето заключение в Решението по дело Белгия/Комисия, точка 44 по-горе, Recueil, стр. I-6934.

116. Ако Комисията е трябвало да поддържа своята позиция по отношение на стойността на акциите през 1996 г., ищецът настоява, че той представя оценъчен доклад, в подкрепа на своята позиция, и че в този доклад се посочва доколко е било взето предвид, по-специално положението на дружествата в групата Verlipack и факта, че акциите не са предоставяли право на глас, и че, дори след конвертирането им в акции, предоставящи права на глас, те са съставлявали минимален дял от капитала на Verlipack.

117. Освен това, два други довода подкрепят становището, че сумата от 113 712 000 BEF не може да се разглежда като отразяваща стойността на предоставената изгода; първо, по гражданското право този дълг е погасен. Като следствие от приложението на притурката от 20 ноември 1998 г., дългът се е просрочил по време в съответствие с облигационното право; второ, сумата от 113 712 000 BEF е била наложена върху ищеца от областта Walloon съобразно с Кралския указ от 1985 г.

118. В тази връзка, ищецът отбелязва, че за да се оправдае икономически неизгодната цена в споразумението от 18 декември 1996 г., областта Walloon се е позовала на релевантното правно задължение, така че цената, независимо дали наложена по закон или по договорен път е била представена като не подлежаща на договаряне и наложена.

119. Ищецът посочва, първо, че Кралският указ от 1985 г., по-специално член 3 от него, не предвижда задължение за обратно изкупуване, а се отнася до правото на обратно изкупуване, на следващо място, че той предвижда, че споразумението за записване на акции трябва да предвижда право на обратно изкупуване и трябва да урежда подробните условия във връзка с това, които в конкретния случай се съдържат в член 11 на споразумението от 30 април 1985 г. и в приложение 1 към същото споразумение и, на последно място, че той предоставя на предприятието, в което инвестира държавата, правото на обратно изкупуване на акциите от последната на цена, която не може да бъде по-ниска от 80 % от тяхната емисионна цена. Тази разпоредба не изключва възможността държавата да може да предостави опция за закупуване, независимо от споразумението за записване на акции, в което се определя цена, която е по-ниска от 80 % от емисионната цена и не се прилага спрямо ситуации, при които самата държава желае да се оттегли от капитала или оказва натиск върху частно

предприятие, което да поеме нейното дялово участие. Всяко друго тълкуване би означавало, че държавата би била „затворена” като акционер и никога не би могла да продаде своето участие. Член 3 от Кралския указ от 1985 г. следователно не противоречи на споразумението от 18 декември 1996 г. и на притурката от 20 ноември 1998 г., които очевидно не са основани на правото на обратно изкупуване, което се съдържа в споразумението от 30 април 1985 г.

120. Така, доводът на Комисията, че като е сключил притурката от 20 ноември 1998 г. ищецът е нарушил член 3 от Кралския указ от 1985 г., е правилен, тъй като областта Walloon не е била задължена съгласно никакво правно задължение да определя продажната цена на акциите на 80 % от номиналната им стойност.

121. Доводът, че цената от 113 712 000 BEF за акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I, е била наложена със споразумението от 30 април 1985 г., също така не може да се приеме.

122. Някоя от разпоредбите на споразумението от 30 април 1985 г., по-специално членове 10 и 11 от него, не се прилага спрямо конкретния случай. Член 10 от това споразумение предвижда условие, което не е възможно да бъде изпълнено в контекста на споразумението от 18 декември 1996 г., тъй като задължението за закупуване, предвидено в тази разпоредба, се е прилагало само „доколкото го позволяват направените печалби и наличните резерви на дружествата”. Освен това, ищецът, който не може да се третира по същия начин както г-н De Clerck, не е знаел за документ, от който се казва, че става ясно, че той е поел това специфично задължение, и че член 10 не е разпоредба, наложена от Кралския указ от 1985 г. Член 11 от споразумението от 30 април 1985 г., който е в съответствие с Кралския указ от 1985 г., не е релевантен в настоящия случай. Както този член, така и споразумението, предвиждащо опция, прикрепена в приложение 1 към споразумението от 30 април 1985 г. просто предоставят на дружествата Verlipack правото на опция за обратно изкупуване, а не налагат задължение за обратно изкупуване, като се има предвид, че това право се предоставя на тези дружества, а не на ищеца.

123. На последно място, четири месеца след споразумението от 18 декември 1996 г., областта Walloon е договорила подобно задължение за купуване с Heue, в което тя се е съгласила да опрости инфлационната цена въз основа на едно общо задължение, тъй като, както става ясно от член 1 от споразумението за опция, е била упомената чистата стойност на актива и следователно действителната стойност на въпросните акции като критерий за определяне на цената, а не се е упоменавала емисионната цена.

124. Притурката от 20 ноември 1998 г., която Комисията е установила – неправилно – че е напълно самостоятелно споразумение, което е нелогично с оглед на неговото съдържание (неговото заглавие, съображения и разпоредби показват, че то не е самостоятелно споразумение; обратното, то е част от споразумението от 18 декември 1996 г.) и не оценява факта, че сделката се отнася до плащане за акции, придобити от ищеца през 1996 г., следователно просто приспособява цената на сделката като изравнява платежните условия с тези, които вече са били предоставени от Heue, тъй като на ищеца е била предоставена опцията да заплати на областта Walloon за задължително придобитите акции чрез прехвърляне на определен брой акции с еквивалентна действителна икономическа стойност.

125. На второ място, по отношение на конкретната оценка на аспекта за „изгода“, ищецът отбелязва, първо, че придобитите от него акции не са му предоставили никакъв допълнителен контрол, тъй като те не са предоставяли никакви права на глас по времето, когато областта Walloon ги е държала (и следователно във всеки случай не е могло да бъдат използвани от тази област, за да се намеси в процеса на вземане на решения в дружествата Verlipack), на следващо място, че той не е получил никакъв дивидент или друга финансова изгода като следствие от притежаването на въпросните акции и, на последно място, че той не е могъл да конвертира въпросните акции в пари в брой, тъй като, като част от влизането на Neue в състава на акционерите, той е трябвало да внесе въпросните акции, заедно със своето контролиращо участие в холдинга Verlipack I.

126. Следователно Комисията е трябвало да разгледа фактическия контекст цялостно, а не дотолкова да анализира фактите самостоятелно и е трябвало да вземе като основа икономическата действителност без да ограничава своя анализ до формалните правни аспекти, както приема Съдът на Европейските общности във връзка с определянето на стойността на акциите по Решение по съединени дела C-329/93, C-62/95 и C-63/95 Германия и др./Комисия от Rescuil, стр. I-5151, точка 36. Според ищеца, подходът на Комисията е ограничителен, тъй като той се ограничава до номиналната стойност на акциите, които ищецът е бил принуден да придобие, при което се изключва всеки друг фактор.

127. Ищецът илюстрира неправилното естество на анализа на Комисията като посочва, че ако вместо да продава своите акции на групата Beaulieu и да предвижда изплащане на по-късен етап или чрез плащане в брой или чрез прехвърляне на акции вместо плащане, областта Walloon от самото начало му е предоставила акциите срещу заплащане или възнаграждение, би се взело предвид, при оценката на това дали и доколко е имало изгода, само стойността на получените безплатно акции. Поради това ищецът твърди, че следва да се вземат предвид конкретните обстоятелства на конкретното дело, а именно принудителното обратно изкупуване и изкуствения начин, по който е била определена цената, и че, тъй като ситуациите по конкретното дело и по това, упоменатото по-горе, са твърде сходни, следва те да бъдат еднакво анализирани с оглед на държавните помощи. И в двете дела ищецът държи определен брой акции и факта, че това предоставяне без заплащане настъпва пряко или чрез освобождаване от задължението за плащане, следва да е маловажен. Следователно Комисията е трябвало да разшири своя анализ спрямо действителната стойност на активите, които са били прехвърлени на ищеца, вместо да основава своя анализ на един дълг по абстрактен начин. Само такъв анализ би направил възможна оценката на това дали е имало действителна икономическа изгода.

128. Комисията твърди, че тази част от основанието следва да се отхвърли.

– Съображения на Съда

129. Преди всичко е необходимо да се разгледа довода на ищеца, че е бил принуден от областта Walloon да придобие, чрез споразумението от 18 декември 1996 г., 14 214 акции от клас Б и акции с право на печалба от клас I срещу сумата от 113 712 000 BEF, довод, който се основава на бележката от 25 май 1998 г., в която белгийските власти са посочили на Комисията, че „тъй като областта Walloon е изгубила доверие в групата Beaulieu, тя е наложила като условие за одобряване на създаването на двете холдингови

групи обратното изкупуване на нейните акции във функционалните площадки в Verlipack Ghlin и Verlipack Jumet”.

130. Като предварителна точка следва да се отбележи, че обратното изкупуване на акции, което се явява предмет на споразумението от 18 декември 1996 г. не се класифицира от Комисията като държавна помощ в оспорваното решение.

131. като се има предвид това, трябва да се отбележи, че в съответствие с член 3 от притурката от 18 ноември 1987 г., „от 1 октомври 1987 г., долуподписаните Imcour NV и г-н R. De Clerck безвъзвратно се ангажират да поемат и да осъществяват всички права и задължения, както се сочи в споразумението от 30 април 1985 г. и в приложението към него, които към тази дата са били притежавани от Adsum NV и г-н De Backer”.

132. Измежду тези задължения е било това, упоменато в първия параграф от член 10 от споразумението от 30 април 1985 г., което предвиждало, че Adsum е трябвало да се ангажира, че от петата данъчна година, следваща подписването на това споразумение, трите дружества Verlipack всяка годна ще изкупуват обратно 10 % от акциите от клас Б (които трябва да бъдат обратно изкупени по тяхната номинална стойност) и акциите с право на печалба от клас I (които трябва да бъдат обратно изкупени по единичната цена от 10 000 BEF), държани от SNRSN, доколкото го позволяват постигнатите печалби и резервите, с които разполагат тези дружества. Третия параграф от член 10 от това споразумение предвижда, че при липсата на такива споразумения Adsum във всеки случай ще изпълни предвидените в този член задължения.

133. Освен това, притурката от 18 ноември 1987 г. посочва, че е настъпила промяна в контрола на управлението на дружествата Verlipack, и че министрите на икономическите въпроси и на финансите са я одобрили на 17 ноември 1987 г., в съответствие с втория параграф на член 14 от споразумението от 30 април 1985 г.

134. На последно място, член 16 от споразумението от 30 април 1985 г. предвижда, че уставът ще бъде изменен, за да се вземат предвид клаузите на това споразумение.

135. Следва от тези елементи, че ищецът е бил напълно информиран за фактите, когато се е съгласил да поеме не само правата, но също така и задълженията, указани в споразумението от 30 април 1985 г., които Adsum и г-н De Backer са имали във връзка с Verlipack и белгийската държава и които в съответствие с член 16 от това споразумение е трябвало да станат част от устава на дружествата Verlipack. По-специално, холдингът Imcour, на който ищецът е правоприменик, безвъзвратно се е ангажирал в съответствие с член 3 от притурката от 18 ноември 1987 г. да съблюдава задълженията и условията за обратното изкупуване на акциите от клас Б и на акциите с право на печалба от клас I, държани от SNRSN в капитала на Verlipack.

136. Освен това, ищецът не може да отрече приложението на такова задължение за обратно изкупуване чрез позоваване на условието във връзка с наличието на постигнати печалби и наличието на резерви на дружествата Verlipack, указано в първия параграф от член 10 от споразумението от 30 април 1985 г., предвид на това, че в съответствие с третия параграф на член 10 от това споразумение, се е предполагало, че във всеки случай самият ищец ще изкупи обратно акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I, държани от SNRSN ако не го сторят дружествата Verlipack.

137. Също така следва да се отбележи, че като следствие от ранното обратно изкупуване на акции от клас Б и акции с право на печалба от клас I, която се явява предмет на споразумението от 18 декември 1996 г., ищецът се е възползвал от няколко привилегии.

138. Първо, ищецът незабавно е придобил собственост върху всичките акции от клас Б и акции с право на печалба от клас I, които все още са били държани от властите в областта Walloon, за които във всеки случай се е предполагало, че той ще изкупи обратно чрез годишни вноски съобразно с притурката от 18 ноември 1987 г., което така му е позволило да осъществи преобразуването на Verlipack с участието на Heue в този процес и да опрости структурата на групата чрез прехвърлянето на всички акции на холдинга Verlipack I.

139. В тази връзка следва да се припомни, че, както става ясно от документите по преписката (вж., по-специално точки 11 и 12 от оспорваното решение, точка 23 от исковата молба и параграфи 6 и 7 от писмото на Кралство Белгия от 26 юли 2001 г. до Комисията), положението на дружествата в групата Verlipack е станало дотолкова тревожно през 1996 г., че влизането на специалист в областта на производството на стъкло е изглеждало жизненоважно за икономическото възстановяване на групата. Освен това, този специалист, в конкретния случай Heue, не е желал да придобие дялово участие в група, в която публичните власти са имали дял, което, според становището на Heue, „би могло да породи опасност от промяна в мажоритарното дялово участие в случай на съюз между областта Walloon и групата Beaulieu”.

140. Това заключение, което се съдържа в бележката от 25 май 1998 г. освен това не се оспорва от ищеца, който посочва, в точка 22 от своята искова молба, че „групата Beaulieu има ясното впечатление, че публичният акционер повече не иска да подпомага активно трите площадки на Verlipack, и че без радикални мерки, те стремглаво да се насочили към несъстоятелност. Beaulieu следователно се ангажира да стартира една спасителна операция и за тази цел търси стратегически партньори с признат опит на стъкларския пазар. Именно в този контекст се провеждат преговорите с ... Heue ..., един от водещите производители на стъкло в Германия”.

141. Освен това, в съответствие с писмото на Кралство Белгия от 26 юли 2001 г. до Комисията „Beaulieu и Heue заедно с областта Walloon започнаха преговори, за да организират прехвърлянето на групата Verlipack на Heue и да разработят нова финансова структура, въведена в действие през м. април 1997 г.”, и че „след споразумението между Beaulieu и Heue е било решено, че акциите и акциите с право на печалба, държани от областта Walloon в Verlipack Ghlin и Verlipack Jumet ще бъдат обратно изкупени от Beaulieu преди всякакво ново участие от страна на областта Walloon”.

142. Освен това областта Walloon активно е участвала в реструктурирането на групата Verlipack с намерението да възпре заплашващите я загуби. Както става ясно от точки 18 - 22 от Решение 2001/856, през 1997 г. тя е предоставила два заема, всеки възлизащ на 250 милиона BEF, на Heue, които са финансирали капиталовото участие на последното в Verlipack за целите на това реструктуриране (вж., по-специално точки 22 - 24 от Решение по дело Белгия/Комисия, цитирано в точка 44 по-горе).

143. Второ, именно на тази основа от преговорите и упоменатата по-горе сделка между Beaulieu и Heue е необходимо също така да се посочат получените от ищеца ползи по отношение на цената на акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I, които той е придобил и начина, по който той е трябвало да ги заплати.

144. Така, преди всичко, докато съобразно със споразумението от 30 април 1985 г., към което ищецът се е присъединил чрез притурката от 18 ноември 1987 г. ищецът е трябвало да заплати договорената цена както и когато станат дължими вноските, е било възможно за ищеца да отсрочи плащането на цената на въпросните акции и акции с право на печалба до 31 декември 2001 г., безлихвено, независимо, че той незабавно е придобил всички тези акции и акции с право на печалба и следователно би могъл да улесни реструктурирането на Verlipack.

145. На следващо място, обратно на твърдението на ищеца, че цената не е подлежала на договаряне и въпреки че се предполагало той да заплати сумата в размер от 142 140 000 BEF, съответстваща на 100 % от номиналната стойност на въпросните акции и акции с право на печалба, ищецът се е възползвал от намаление от 28 428 000 BEF, тъй като платената цена е съответствала на 80 % от емисионната цена в съответствие с член 3 от Кралския указ от 1985 г., независимо от получаването на правото на незабавна собственост на акциите и правото да не плаща сумата от 113 712 000 BEF до 31 декември 2001 г., при това без лихва.

146. На последно място, този анализ също така става ясен от писмото на Кралство Белгия от 26 юли 2001 г. до Комисията, съобразно с което „групата Beaulieu се е съгласила с обратното изкупуване на тези акции и акции с право на печалба срещу благоприятни платежни условия, с други думи разсрочен период от четири години за безлихвено плащане, за да се опосредства планираното реструктуриране под управлението на Heue при сътрудничество с областта Walloon”.

147. Така, последната точка, взета от бележката от 25 май 1998 г., на която се позовава ищеца в подкрепа на своя довод, че споразумението от 18 декември 1996 г., не предоставя абсолютно никаква възможност за преговори с оглед на обратното закупуване на въпросните акции и акции с право на печалба трябва да се чете с оглед на цялостния контекст на това обратно изкупуване, посочено по-горе, по-специално на факта, че е имало преговори между Heue и ищеца, които са довели до споразумение и до приемането от страна на ищеца на въпросното обратно изкупуване при горе указаните условия и следователно не може да се тълкува като доказващо, че областта Walloon е оказала натиск спрямо ищеца.

148. Освен това, следващите точки от бележката от 25 май 1998 г. подкрепят този анализ, поради това че те изрично упоменават нуждата, за да се оздрави положението на Verlipack, прехвърлянето на контрола на групата на Heue, за да се гарантира, че новият инвеститор притежава мажоритарен дял в този холдинг, което се е отдавало повече на изрично изразеното от ищеца желание да включи Heue в икономическото реструктуриране на групата Verlipack.

149. Ето защо следва, че с оглед на поетото от ищеца задължение в притурката от 18 ноември 1987 г. за обратно изкупуване на акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I, към споразумението между групата Beaulieu и Heue, преди това обратно изкупуване и за произтичащите от това ползи, доводът на ищеца, че той е бил

принуден от властите в областта Walloon да действа по този начин, трябва да се отхвърли.

150. Второ, необходимо е да се разгледа доводът на ищеца, че цената на въпросните акции и акции с право на печалба, чиято стойност е била нулева, или дори отрицателна, е било преувеличено към момента на споразумението от 18 декември 1996 г., и че притурката от 20 ноември 1998 г. е била предназначена да приспособи цената, определена в по-ранното споразумение, за да я направи в съответствие с тази, платена четири месеца по-късно от холдинга Verlipack I или според ищеца от Neue в споразумението от 9 април 1997 г. в контекста на подобно задължение за обратно изкупуване на акции, чиято цена е била определена съобразно с действителната им стойност, а не съобразно с номиналната им стойност.

151. Първо, по отношение на преувеличаването на цената, определена в споразумението от 18 декември 1996 г., следва да се има предвид, че ищецът (i) се е съгласил, като се е присъединил към споразумението от 30 април 1985 г. чрез притурката от 18 ноември 1987 г., на обратно изкупуване на акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I в Verlipack, държани от SNRSN в съответствие с графика за обратно изкупуване и определената в това споразумение цена и (ii) е знаел, че в съответствие с Кралския указ от 1985 г., вече конкретно указан в последния параграф на член 4, буква е) от споразумението от 30 април 1985 г., цената на преференциалните акции без право на глас не би могла да бъде по-ниска от 80 % от тяхната емисионна цена.

152. Освен това, става ясно от съдържанието на писмото от 11 януари 2001 г., регистрирано като получено на 15 януари 2001 г. и което се възпроизвежда в точка 97 от настоящото решение, че властите в областта Walloon писмено са уведомили Комисията, че цената от 113 712 000 BEF представлява съобразно с Кралския указ от 1985 г., 80 % от стойността на тези въпросни акции и акции с право на печалба въз основа на тяхната емисионна цена.

153. Също така видно е от писмото на Кралство Белгия от 26 юли 2001 г. до Комисията, че в отговор на твърдението на Комисията, че „изискването за определяне на цена, равностойна на 80 % от емисионната цена, е законово и се прилага без разлика спрямо всеки, който желае да закупи подобни преференциални акции”, белгийските власти посочват, че те вече са взели предвид факта, че Кралският указ от 1985 г. не установява условията, съгласно които трябва да се извърши плащането, и че договорените конкретни условия са оправдани от допълнителните разходи, произтичащи за групата Beaulieu от прилагането на белгийското законодателство.

154. Така, въпреки че, както следва от съображения 77 - 79 от оспорваното решение, белгийските власти са потвърдили факта, че въпросните акции и акции с право на печалба са били закупени на цена, която според тях не е съответствала на икономическата действителност, те при все това оправдават тази цена с оглед на Кралския указ от 1985 г., който се прилага спрямо всички придобивания от разглеждания вид в конкретното дело и посочва в писмата от 11 януари и 26 юли 2001 г., упоменати в точки 152 и 153 от настоящото решение, че те са обезщетили този допълнителен разход чрез предоставянето на благоприятни условия за изплащане, а именно безлихвено отсрочване на плащането от ищеца до четири години след прехвърлянето на собствеността и че групата Beaulieu се е съгласила с тази цена.

155. Освен това, от точки 10 и 13 от решението за започване на формалната процедура за разследване става ясно, че стойността на активите е превишавала сумата на дълговете/задълженията; като активите, обхващащи трите функционални завода (Ghlin, Jumet и Mol), са били оценени на стойност 515 милиона BEF, а задълженията – на повече от 362.8 милиона BEF.

156. На последно място, нищо в преписката не предполага, че ищецът е оспорил в каквото и да е национално юридическо производство нито задължението, което то е поело да плати сумата на цената на въпросните акции и акции с право на печалба, указана в споразумението от 18 декември 1996 г., нито приложението на Кралския указ от 1985 г.

157. Второ, по отношение на целта на притурката от 20 ноември 1998 г., Съдът отбелязва, че тя предвижда, че дългът може да бъде погасен или чрез плащане на сумата от 113 712 000 BEF или чрез прехвърляне на 9 704 акции в капитала на холдинга Verlipack II.

158. Така, като определя, че дългът може да се погаси не само чрез прехвърляне на сумата от 113 712 000 BEF, но също така чрез прехвърляне на 9 704 акции с нулева стойност, притурката от 20 ноември 1998 г. не би могла да бъде предназначена да приспособи цената в споразумението от 18 декември 1996 г. за да я приведе в съответствие с тази, определена в споразумението от 9 април 1997 г., тъй като, по собствените му думи, то само прибавя възможността за погасяване на дълга чрез прехвърляне на акции с нулева стойност.

159. Освен това, ако е имало някакво намерение за приспособяване на цената, логично е да се предположи, (i) че също така би се предвидило намаляване на платимата сума чрез прехвърляне и (ii) такава притурка не би била приета на 20 ноември 1998 г., с други думи, близо 20 месеца след подписването на споразумението от 9 април 1997 г. между областта Walloon и холдинга Verlipack I държан от Heue и по време, когато, както става ясно от съображение 75 от оспорваното решение, холдингът Verlipack II вече не е бил в състояние да изпълнява своите задължения. Всъщност, чрез решение от 31 май 1999 г., търговският съд Mons е постановил, че преустановяването на плащанията от холдинга Verlipack II е било с действие от м. юни 1998 г.

160. Следователно доводът на ищеца, че през 1996 г. действителната стойност на акциите е била нулева, или дори отрицателна, и че притурката от 20 ноември 1998 г. е била предназначена да изравни цената, определена в споразумението от 18 декември 1996 г. с тази, определена в споразумението от 9 април 1997 г., не може да бъде приет.

161. От всичко упоменато по-горе следва, че първата част от първото основание трябва да се отхвърли.

Втора част на основанието: ако е било предоставено предимство, не би било възможно ищецът да се разглежда като облагодетелствано предприятие по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО

– Доводи на страните

162. В подкрепа на тази част на основанието, ищецът се позовава на Решение 2001/856, по-специално съображения 109 и 110 от него, в което Комисията посочва, че получателят на дадена помощ, за която може да е възможно да бъде върната, не е задължително дружеството, което пряко е получило средствата от публичните власти, а по-скоро е дружеството, което в действителност се е облагодетелствало от помощта. Съобразно със съображение 110 от Решение 2001/856 това се приема в съдебната практика на Съда на Европейските общности, който прави разграничение между, от една страна, дружества, които само са действали като проводник за средствата и, от друга страна, такива, които са извели такова предимство от помощта, че да се класират за получатели. Ищецът отново твърди, че той е държал само за твърде кратък период акциите, които е бил принуден да придобие, и че не е имал намерение да ги задържи. Както става ясно от бележката на областта Walloon от 25 май 1998 г. до Комисията, принудителното обратно изкупуване на тези акции следва да се разбира с оглед на факта, че Неуе е трябвало да поеме контрола над групата Verlipack, поради което въпросните акции са били вложени в холдинга Verlipack I, и като резултат са се оказали непряко собственост на Неуе.

163. Следователно ищецът твърди, че той не може да се разглежда като облагодетелстван по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

164. Следва, че доколкото установява, че ищецът е бил получател на държавна помощ, оспорваното решение противоречи както на член 87, параграф 1 ЕО, така и на член 7, четени в едно с член 13 от Регламент № 659/1999.

165. Комисията твърди, че тази част от основанието следва да се отхвърли.

– Съображения на Съда

166. Първо, доколкото доводът на ищеца се основава на предполагаемия натиск, оказан му чрез споразумението от 18 декември 1996 г. във връзка с обратното изкупуване на 14 214 акции от клас Б и акции с право на печалба от клас I, той трябва да се отхвърли поради съображенията, упоменати в точки 129 - 149 от настоящото решение.

167. Второ, дори ако доводът на ищеца да не следваше да се схваща с оглед на това принудително обратно изкупуване, той не би могъл да се приеме.

168. Както се отбелязва в точки 131 - 149 от настоящото решение, ищецът се е съгласил в съответствие с ангажимент, направен от Adsum в споразумението от 30 април 1985 г., към което ищецът се е присъединил с притурката от 18 ноември 1987 г. и който е възпроизведен в споразумението от 18 декември 1996 г., за обратното изкупуване на акции от клас Б и акции с право на печалба от клас I, които областта Walloon е държала в капитала на SA Verlipack Jumet и SA Verlipack Ghlin като възнаграждение за плащането на сумата от 113 712 000 BEF.

169. Така, областта Walloon, която следователно е имала определен фиксиран иск от 113 712 000 BEF срещу ищеца, следователно е направила опростяване на този дълг на 20 ноември 1998 г. в замяна срещу акции в капитала на дружеството, чиято стойност е била нулева по това време, което не се оспорва от ищеца. Обаче, ищецът не е доказал, че след това опростяване на дълга през м. ноември 1998 г., той е прехвърлил сумата в

капитала на холдинга Verlipack II или в този на друго дружество, което следователно е нейният получател. Следователно тази сума е останала част от активите на ищеца.

170. Следователно Комисията правилно е установила, че ищецът е получил прехвърляне на публични ресурси в своя полза.

171. Следва, че втората част от основанието трябва следователно да се отхвърли.

Третата част на основанието: нарушаване на конкуренцията и ефект спрямо търговията в рамките на Общността

– Доводи на страните

172. Ищецът отбелязва, че в точки 70 - 72 от оспорваното решение анализът на Комисията е твърде кратък във връзка с двете условия отнасящи се до увреждането на конкуренцията и ефекта върху търговията в рамките на Общността, тъй като тя само посочва, че тези условия са изпълнени, предвид на факта, че групата Beaulieu е основен играч на текстилния пазар и изнася голяма част от своята продукция.

173. Това по същество означава, че за оператори като групата Beaulieu, Комисията е освободена от задължението да докаже че са били изпълнени тези две условия. Според ищеца, първо, той е засегнат като акционер в дружествата Verlipack, а не като текстилен производител и фактът, че е бил принуден да придобие акции в група, произвеждаща стъклени контейнери и да ги включи в холдингово дружество, контролирано от друг оператор на този пазар, почти няма отношение във връзка с текстилния бизнес на групата Beaulieu. При тези обстоятелства ищецът твърди, че, тъй като помощта е на друг пазар, различен от този на който настъпва изкривяването на конкуренцията, оспорваното решение е погрешно, когато по отношение на двете условия, упоменати в член 87, параграф 1 ЕО, то визира само положението на групата Beaulieu на текстилния пазар. Второ, фактът, че то е изтеглило средства от своите активи, за да ги включи в Verlipack по-скоро е забавило, отколкото е подкрепило неговите дейности в текстилния сектор, особено предвид на факта, че от тази инвестиция са произтекли значителни загуби.

174. Като разпорежда възстановяването на сумата, визирана в оспорваното решение, Комисията не изключва изкривяване на конкуренцията (а точно обратното) и санкционира групата Beaulieu, независимо че самият публичен орган е признал, че платената от ищеца цена като възнаграждение за акциите е била доста несъразмерна, и че областта Walloon е приспособила възнаграждението посредством притурката от 20 ноември 1998 г. Освен това ищецът е притежавал акциите в холдинга Verlipack I само временно и не е получил никаква финансова или икономическа изгода от тях. Ищецът твърди, че, дори да беше получил безплатно тези акции, този подарък не би имал никакво въздействие спрямо конкуренцията на текстилния пазар.

175. Комисията твърди, че това основание трябва да се отхвърли.

– Съображения на Съда

176. Като предварителна точка следва да се отбележи, че в тази част на основанието ищецът оспорва, първо, анализът на Комисията по отношение на заключението в

настоящото дело относно условията, предвидени в член 87, параграф 1 ЕО относно изкривяването на конкуренцията и ефекта върху търговията между държавите-членки и, второ, предполагаемото обобщено мотивиране в оспорваното решение относно тези две условия, мотивиране, което също така е предмет на четвъртото основание и което следователно ще се разгледа в това основание.

177. Първо, по отношение на условието относно изкривяването на конкуренцията, трябва да се има предвид, че съобразно с постоянната съдебна практика всяка помощ, която е предназначена да освободи дадено предприятие от разходите, които то обичайно би трябвало да направи в ежедневно управление или в обичайните си дейности, по принцип изкривява конкуренцията (вж. Решения по дело T-459/93 Siemens/Комисия от 8 юни 1995 г., Recueil, стр. II-1675, точки 48 и 77, и цитираната съдебна практика и дело T-214/95 Vlaamse Gewest/Комисия от 30 април 1998 г., Recueil, стр. II-717, точка 43).

178. Също така трябва да се има предвид, че, когато публичен орган облагодетелства дадено предприятие, което извършва дейност в сектор, който се характеризира със силна конкуренция като му предоставя изгода, съществува изкривяване на конкуренцията или опасност от подобно изкривяване (Решение по дело Vlaamse Gewest/Комисия, точка 177 по-горе, точка 46).

179. В конкретния случай, както беше установено при разглеждането на първата и на втората части от настоящото основание, областта Walloon е опростила своя иск за 113 712 000 BEF срещу ищеца, който извършва своята дейност в сектор, който е напълно отворен за конкуренция, а именно текстилния сектор.

180. Следователно Комисията правилно е установила, в съображение 71 от оспорваното решение, че разглежданата помощ е изкривила или е заплашвала да изкриви конкуренцията.

181. По отношение на условието във връзка с ефекта върху търговията между държавите-членки, постоянната съдебна практика е че когато държавните помощи укрепват положението на предприятието в сравнение с други предприятия, конкуриращи се в търговията вътре в Общността, тази търговия се приема за засегната от такава помощ (Решения по дело 730/79 Philip Morris/Комисия от 17 септември 1980 г., Recueil, стр. 2671, точка 11, и дело C-75/97 Белгия/Комисия от 17 юни 1999 г., Recueil, стр. I-3671, точка 47; точка 50 от дело Vlaamse Gewest/Комисия, цитирано в точка 177 по-горе; дело T-152/99 HAMSA/Комисия от 11 юли 2002 г., Recueil, стр. II-3049, точка 220, и точка 57 от дело Fleuren Compost/Комисия, цитирано в точка 83 по-горе).

182. В настоящото дело Комисията е изготвила таблица в точка 70 от оспорваното решение, която не е била оспорена от ищеца, от която става ясно, че в сферата на килимите и другите текстилни подови покрития е налице голям обем на търговията между Белгия и останалата част от света, като Белгия е записала стойности за търговията от 2 009 560 000.84 EUR и стойности за вноса от 211 659 000.19 EUR през 1998 г.

183. Освен това, от съображение 71 от оспорваното решение и по-специално от бележка под линия 17 става ясно, че ищецът е водещият европейски производител на килими и

изнася 98 % от своето производство. Освен това Комисията посочва, че през 1997 г., 1998 г. и 1999 г. продажбите на ищеца възлизат съответно на 4 379 764 000 BEF, 5 182 220 000 BEF и 4 821 857 000 BEF.

184. На последно място, Съдът не може да приеме доводът на ищеца, че тъй като разглежданата помощ е на друг пазар, различен от този, на който е настъпило изкривяването на конкуренцията, в настоящото дело не са изпълнени условията, посочени в член 87, параграф 1 ЕО. Според оспорваното решение процедурата във връзка с въпросните държавни помощи се е отнасяла до групата Beaulieu, която съобразно със съображение 22 от оспорваното решение се контролира от ищеца. Предоставената помощ на стойност от 113 712 000 BEF, която, както беше установено в точка 169 от настоящото решение, не е била прехвърлена в капитала на холдинга Verlipack II или в този на друго дружество в стъкларския сектор, е останала част от активите на групата Beaulieu. Тази помощ следователно естествено е оказала действие върху сектора, в който извършва дейност групата Beaulieu, а именно текстилният сектор. Получената от ищеца помощ следователно е довела до конкурентно предимство на текстилния пазар.

185. Следователно третата част на основанието не може да бъде приета и първото основание трябва да се отхвърли като цяло.

Второто основание: нарушение на принципа за пропорционалност и на член 14 от Регламент № 659/1999

Доводи на страните

186. Ищецът припомня, че съобразно със съдебната практика, приетите от институциите на Общността мерки не трябва да превишават границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваните цели (Решение по дело 15/83 Denkavit Nederland от 17 май 1984 г., Recueil, стр. 2171; дело T-9/98 Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Комисия от 22 ноември 2001 г., Recueil, стр. II-3367), и че този принцип е предвиден в член 14 от Регламент № 659/1999, който предвижда, че Комисията не може да изисква възстановяване на помощта, ако това би било в противоречие с общия принцип на правото на Общността.

187. Ищецът твърди, че той е доказал, че не е извлякъл никаква финансова или друга изгода за целите на член 87 ЕО от принудителното обратно изкупуване на въпросните акции и акции с право на печалба в дружествата Verlipack, и че следователно противоречи на принципа за пропорционалност от него да се изисква да възстанови една несъществуваща помощ.

188. Освен това, дори ако са му били предоставени държавни помощи не е възможно да се изчисли количествено по обичайния начин предполагаемата изгода. В повечето случаи се предполага, че сумата на получената от едно предприятие оперативна помощ се равнява по същество на пречка пред конкуренцията в сектора, в който то извършва дейност. В настоящото дело, първо, няма пряко прехвърляне на ликвидни активи от публичния към частния сектор и, второ, предимството не е в сектора, в който то традиционно осъществява дейност. Следователно, неправилно е да се определя мащаба на изкривяването на конкуренцията на текстилния пазар въз основа само на номиналната стойност на придобитите от ищеца акции в група, която произвежда

стъклени контейнери. Според твърденията на ищеца става ясно от фактите по делото, че като цяло номиналната стойност на акциите не може да се равнява на размера на предполагаемото изкривяване на конкуренцията на текстилния пазар, не само защото тази стойност е неоправдано висока и по никакъв начин не отговаря на тяхната действителна стойност, но също така, защото, дори ако се приеме, че то не е извлякло полза от принудителното обратно изкупуване на акциите, то не би имало като ефект изкривяване на конкуренцията на текстилния пазар, тъй като безплатното придобиване на акции на стъklarския пазар не поражда автоматично оперативна предимство на този текстилен пазар.

189. От тези фактори следва, че твърдението на Комисията, че възстановяването на номиналната стойност на придобитите от ищеца акции, е необходимо за премахване на изкривяването на конкуренцията, противоречи на икономическата реалност, така че като разпорежда подобно възстановяване Комисията нарушава принципа за пропорционалност и член 14 от Регламент № 659/1999.

190. Комисията твърди, че Съдът следва да отхвърли основанието.

Съображения на Съда

191. По отношение на довода на ищеца, че Комисията е нарушила член 14, параграф 1 от Регламент № 659/1999 и принципа за пропорционалност като е разпоредила възстановяване на помощта, въпреки че ищецът не е извлякъл никаква финансова изгода от принудителното обратно изкупуване на акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I съобразно със споразумението от 18 декември 1996 г., достатъчно е да се отбележи, че доколкото това нарушение е основано на довода, че върху ищецът е оказан натиск във връзка с това обратно изкупуване, той трябва да се отхвърли поради съображенията, упоменати в точки 129 -149 от настоящото решение.

192. Дори ако доводът на ищеца не е бил основан на подобен натиск, а само на факта, че той е изкупил обратно акциите, той също така трябва да се отхвърли.

193. В конкретния случай, както става ясно от оспорваното решение, по-специално съображения 91 и 92, държавната помощ се е състояла от факта, че на 20 ноември 1998 г. областта Walloon е опростила един окончателен дълг, възлизащ на 113 712 000 BEF, който ѝ е дължала групата Beaulieu в замяна на предоставянето на 9 704 акции в капитала на холдинга Verlipack II, които към момента на тяхното прехвърляне през м. декември 1998 г. не са имали никаква стойност, тъй като активите на това дружество са били остойностени на 1 BEF на 11 февруари 1999 г.

194. Следователно ищецът неправилно твърди, по-специално, че мащабът на изкривяването на конкуренцията е бил неправилно определен въз основа на номиналната стойност на придобитите през 1996 г. акции, тъй като тази сделка не е била категоризирана като държавна помощ, а по-скоро опрощаването от страна на областта Walloon на 20 ноември 1998 г. на окончателно определен иск, възлизащ на 113 712 000 BEF, който тя е имала срещу ищеца и който ищецът никога не е оспорвал пред националните съдилища.

195. Като е опростило подобен иск в полза на едно частно предприятие, Кралство Белгия е предоставило помощ, възлизаща на 113 712 000 BEF от обществения сектор на частния сектор.

196. Следователно било е необходимо да се прецени мащаба на изкривяването с оглед на факта, че областта Walloon е имала окончателно определен иск в размер от 113 712 000 BEF срещу ищеца, който тя е решила да не си връща.

197. Следователно именно по отношение на опрощаването на дълга от посочената сума Комисията е разпоредила в съображение 111 от оспорваното решение възстановяване на помощта „да се възстановят икономическите условия, с които дружеството би трябвало да се конкурира, ако не му е била предоставена несъвместимата помощ”.

198. По отношение на довода на ищеца, че предоставената помощ не е имал за ефект изкривяване на конкуренцията на текстилния пазар, тъй като безплатното придобиване на акции на стъklarския пазар не поражда автоматично оперативно предимство на този текстилен пазар, достатъчно е да се отбележи, че, както вече беше прието в точка 184 от настоящото решение, получената от ищеца помощ е останала част от активите на групата Beaulieu и следователно е довела до финансово предимство на текстилния пазар, ето защо, тъй като има вероятност това да укрепи позицията на предприятието получател в сравнение с други предприятия и да му помогне да увеличи своя износ, това би могло да изкриви конкуренцията в общия пазар и да засегне търговията между държавите-членки.

199. Следователно, ищецът не може да се оплаква, че Комисията е нарушила принципа за пропорционалност и член 14 от Регламент № 659/1999 поради това, че е разпоредила възстановяването на стойността на помощта, състояща се в опрощаването на дълг, възлизащ на 113 712 000 BEF.

200. При тези обстоятелства второто основание трябва да се отхвърли.

Третото основание: нарушение на принципа за еднакво третиране

201. Ищецът, като подразделя това основание на три части, твърди, че Комисията е нарушила принципа за еднакво третиране, формулиран от Съда на Европейските общности в Решение по съединени дела 117/76 и 16/77 Ruckdeschel и др. от 19 октомври 1977 г., Recueil, стр. 1753, първо, като е приложил два различни метода за оценяване, за да определи стойността на акциите и акциите с право на печалба, държани в дружествата Verlipack, на следващо място, като е извършила това оценяване в два различни момента и, на последно място, като е използвала непоследователно довода относно крайния получател на държавната помощ.

Първа част на основанието: оспорваното решение нарушава принципа за еднакво третиране като прилага два различни начина за определяне на стойността на акциите и акциите с право на печалба

– Доводи на страните

202. Ищецът се жалва, че Комисията е приложила два различни начина за определяне на стойността на акциите и на акциите с право на печалба, държани в дружествата

Verlipack, като първият се е основавал на тяхната емисионна цена (номинална стойност, от 113 712 000 BEF, цената, по която се е изисквало ищецът обратно да ги изкупи), вторият се е основавал на действителната стойност на акциите към момента на тяхното прехвърляне на областта Walloon, която съобразно със съображение 80 от оспорваното решение всъщност е била нулева.

203. При тези две операции областта Walloon и ищецът са били в практически идентични позиции: и двете са прехвърлили пакет с акции в дружествата Verlipack по време, когато тези дружества са се намирали във финансово затруднение, независимо от това дали през м. декември 1996 г., когато са били прехвърлени въпросните акции и акции с право на печалба от страна на областта Walloon на ищеца, или през м. ноември 1998 г., когато акциите са били прехвърлени от страна на ищеца на областта Walloon. Всъщност през м. декември 1996 г. Verlipack Jumet и Verlipack Ghlin са показали изключително тежки загуби.

204. Следователно ищецът се интересува дали Комисията е имала основания да приложи два различни начина, за да прецени – несъмнено към различно време – стойността на един пакет с акции в по същество идентични дружества с твърде сходно финансово положение.

205. Ищецът отбелязва, че единственото оправдание, предоставено от Комисията, е Кралския указ от 1985 г.. С оглед на съдебната практика, цитирана в точка 126 от настоящото решение, ищецът твърди, че този подход е твърде формален, негъвкав и ограничителен и не отчита фактическия и икономическия контекст на конкретния случай. Първо, областта Walloon е повторила нееднократно, че платената от ищеца цена през 1996 г. е била прекомерна и, второ, през 1997 г. областта Walloon е взела предвид действителната стойност на акциите в случая на Heue.

206. Комисията твърди, че тази част на основанието следва да се отхвърли.

– Съображения на Съда

207. Трябва да се има предвид, че в съответствие с постоянната съдебна практика, дискриминацията се изразява по-специално в различното третиране на подобни случаи, като така определени оператори са поставени в по-неблагоприятно положение в сравнение с други, без това различно третиране да се оправдава от наличието на съществени обективни различия (Решения по съединени дела 17/61 и 20/61 Klöckner-Werke и Hoesch/Върховен орган от 13 юли 1962 г., Recueil, стр. 325, 345; дело 250/83 Finsider/Комисия от 15 януари 1985 г., Recueil, стр. 131, точка 8, и дело C-351/98 Испания/Комисия от 26 септември 2002 г., Recueil, стр. I-8031, точка 57; дело T-106/96 Wirtschaftsvereinigung Stahl/Комисия от 7 юли 1999 г., Recueil, стр. II-2155, точка 103).

208. В тази връзка следва да се отбележи, че ищецът се е съгласил, както се предвижда в споразумението от 30 април 1985 г., към което той се е присъединил по силата на притурката от 18 ноември 1987 г., да поеме правата и задълженията, произтичащи от това споразумение, което точно посочва в член 10 условията, уреждащи обратното изкупуване на акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I, по-специално цената. Нещо повече това споразумение изрично препраща към Кралския указ от 1985 г., който определя, *inter alia*, ценовите условия за обратното изкупуване на тези акции.

209. Както става ясно от съображения 77 и 78 от оспорваното решение, определената от споразумението от 18 декември 1996 г. в съответствие с Кралския указ от 1985 г. цена се е равнявала на 80 % от стойността на преференциалните акции без право на глас, посочена в споразумението от 30 април 1985 г. Чрез тази операция ищецът е имал окончателно определен дълг към областта Walloon, възлизащ на 113 712 000 BEF.

210. Обратно, тъй като стойността на акциите, които областта Walloon е приела чрез притурката от 20 ноември 1998 г. като плащане за дълга, възлизащ на 113 712 000 BEF както става ясно от точки 73 - 76 и точка 80 от оспорваното решение, не се е основавала на Кралския указ от 1985 г., е било необходимо тази стойност да се определи с оглед на фактите към момента на тази притурка. По времето на притурката от 20 ноември 1998 г. холдингът Verlipack II, чиито акции са били прехвърлени на областта Walloon, не е бил в състояние да посреще своите задължения и е бил в подобна невъзможност от м. юни 1998 г. съобразно с решението на търговския съд в Mons от 31 май 1999 г., и неговите активи са били остойностени на 1 BEF. Тези акции, чиято номинална стойност е била 100 милиона BEF следователно вече не са имали никаква стойност към момента на притурката от 20 ноември 1998 г., което при това не се оспорва от ищеца. Следователно Комисията е имала право да прецени тази притурка като е взела предвид действителната стойност на въпросните акции.

211. Следва, че, тъй като ситуациите не са били еднакви, Комисията не е нарушила принципа за еднакво третиране.

212. Това заключение не може да се обезсили от довода на ищеца, с който той сравнява своето положение с това на Heue в контекста на опционното споразумение от 9 април 1997 г., сключено между холдинга Verlipack I и областта Walloon, което е определило, че „дената на всеки дял ще съответства на стойността, изчислена чрез разделянето на чистите активи ... на холдинга Verlipack II SA ... на броя на издадените от това дружество акции”.

213. От това споразумение не става ясно, че държаните от областта Walloon акции в капитала на холдинга Verlipack II, са били преференциални акции без право на глас по смисъла на Кралския указ от 1985 г.

214. Във всеки случай, дори ако акциите, които са били предмет на това споразумение са били съпоставими с тези, които са били предмет на това прехвърляне от споразумението от 18 декември 1996 г, трябва да се посочи, както правилно твърди Комисията, че именно областта Walloon, а не Комисията, е извършила дискриминация срещу ищеца.

215. Следователно първата част от третото основание трябва да се отхвърли.

Втора част на основанието: оспорваното решение нарушава принципа за еднакво третиране като оценява акциите и акциите с право на печалба по различно време

– Доводи на страните

216. Според твърдението на ищеца видно е от оспорваното решение, че стойността на акциите, прехвърлени вместо плащане през м. декември 1998 г., е била 0 BEF поради това, че стойността на активите на холдинга Verlipack II е била намалена до 1 BEF на 11

февруари 1999 г. За да се определи стойността на акциите, предоставени като плащане на областта Walloon, Комисията следователно се е поставила към момента на приемането на оспорваното решение и е взела предвид последващото развитие на съответното предприятие от групата Verlipack, до момента, в който то е станало неплатежоспособно. Обратно, по отношение на стойността на акциите, закупени през 1996 г., Комисията е имала предвид само тяхната номинална стойност по времето на тяхното придобиване. В точка 107 от оспорваното решение Комисията следователно не отчита икономическото и финансовото развитие на засегнатите дружества, нито Решение 2001/856, от което става ясно, че преди навлизането на Neue финансовото положение на Verlipack е изглеждало напълно нежизнеспособно. Комисията също така не взема предвид притурката от 20 ноември 1998 г., поради която искът на областта Walloon вече е бил погасен, като въпрос от гражданското право, след прехвърлянето на акциите на холдинга Verlipack II вместо плащане. Така направената от Комисията отлика между тези две ситуации, произтичаща от факта, че тя е взела предвид икономическото и финансовото развитие на групата Verlipack в първата ситуация, а не и във втората, обективна е неоправдана и съставлява нарушение на принципа за еднакво третиране.

217. Комисията твърди, че Съдът следва да отхвърли тази част на основанието.

– Съображения на Съда

218. В тази втора част на основанието ищецът по същество повтаря доводите, които вече е изложил в първата част на основанието във връзка със стойността на въпросните акции и акции с право на печалба и следователно трябва да се препрати към точки 207 до 211 от настоящото решение.

219. Във всеки случай, за да се определи размера на помощта, предоставена на ищеца от притурката от 20 ноември 1998 г. Комисията правилно е взела предвид фактите, към момента, когато областта Walloon е приела като плащане срещу окончателно определен иск от 113 712 000 BEF, предоставянето на 9 704 акции в холдинга Verlipack II, които на тази дата, а именно 20 ноември 1998 г., на са имали никаква стойност.

220. Втората част от третото основание следователно трябва да се отхвърли.

Трета част на основанието: оспорваното решение нарушава принципа за еднакво третиране като прилага непоследователно довода относно крайния получател на държавната помощ

– Доводи на страните

221. Ищецът отбелязва, че, както става ясно от съображения 109 и 110 от Решение 2001/856, Neue не се е разглеждал като краен получател на помощта. По същата причина ищецът твърди, че той не може да се приема за краен получател на помощта, тъй като той е прехвърлил почти незабавно (на 24 януари 1997 г.) пакета акции, придобити на 18 декември 1996 г. на холдинга Verlipack I, който е бил контролиран от Neue от 11 април 1997 г. Следователно ищецът действително не се е възползвал от предполагаемите държавни помощи и неговият статут следователно е същият като този на Neue по Решение 2001/856. Като третира различно тези две дружества, без да

предоставя някаква обективна обосновка, Комисията е нарушила принципа за еднакво третиране.

222. Комисията твърди, че тази част от основанието следва да се отхвърли.

– Съображения на Съда

223. В третата част на основанието ищецът отново оспорва факта, че е бил получател на помощта и твърди, като се позовава на съображения 109 и 110 от Решение 2001/856, че точно както Heue той не е могъл да използва акциите и акциите с право на печалба, които са му били предоставени на 18 декември 1996 г. да някаква друга цел освен за тяхното незабавно прехвърляне чрез холдинга Verlipack I на заводите Verlipack и така не се е възползвал от предполагаемата помощ.

224. Първо, трябва да се има предвид, че, както става ясно от оспорваното решение, само опрощаването на дългът, предвидено в притурката от 20 ноември 1998 г. е било сметено за съставляващо държавна помощ от Комисията, и че следователно въпросът дали операцията, която е предмет на споразумението от 18 декември 1996 г. трябва да се класира като държавна помощ е без значение.

225. Второ, в съображение 108 от Решение 2001/856 Комисията е установила, че „клаузите за възлагане в двете споразумения (а именно облигационен заем и заем) изрично предвиждат, че Heue се е съгласило (i) да рекапитализира заводите в Ghlin и Jumet и (ii) да финансира инвестиции в трите завода Verlipack, включително заводът в Mol (Flanders)”. Следва, че Heue е трябвало да използва получените средства за рекапитализиране на Verlipack.

226. Обратно, няма подобна клауза в притурката от 20 ноември 1998 г. и ищецът освен това не е посочил, че подобна клауза, изискваща прехвърляне на предоставените му средства, е била предвидена и следователно неговият статут не може да бъде сравним с този на Heue. Освен това ищецът не е твърдял, че след опрощаването на иска, поддържан от областта Walloon, то е рекапитализирало Verlipack със сума, съответстваща на така опростения дълг.

227. Следва от упоменатото по-горе, че третата част на основанието не може да се приеме, и че третото основание трябва да се отхвърли като цяло.

Четвърто основание: нарушение на задължението за посочване на мотиви

Доводи на страните

228. Ищецът твърди, че оспорваното решение не предоставя надлежно изложение на мотиви, най-малкото по четири пункта.

229. Първо, ищецът твърди, че оспорваното решение не предоставя надлежно изложение на мотивите по отношение на това, поради какво Комисията изключително се позовава на номиналната стойност на пакета акции, които ищецът обратно е изкупил без да вземе предвид сложната фактическа предистория по конкретния случай.

230. Второ, оспорваното решение не обяснява причините, поради които се позовава, от една страна, на датата на своето приемане по отношение на стойността на акциите, предоставени срещу заплащане чиято стойност е 1 BEF и на датата на принудителното обратно изкупуване на акциите от ищеца на 18 декември 1996 г., с други думи тяхната номинална стойност, от друга страна. Оспорваното решение е предоставя надлежно изложение на мотиви за тази разлика.

231. Трето, оспорваното решение не обосновава различното третиране между ищеца и Heue по време на цялото дело Verlipack. Също както Heue не се приема като представляващо окончателният получател на помощта по Решение 2001/856, подобно ищецът следва да не се приема за краен получател в оспорваното решение и следва да не се приема за предприятието, което действително се е възползвало от пакета акции, които то несъмнено е придобило, но защото е било принудено да го стори. Ищецът би могъл да получи финансова изгода (ако се предположи, че е имало подобна изгода) само доколкото то е държало тези акции, а именно между 18 декември 1996 г. и 11 април 1997 г.

232. На последно място, във връзка със съдържанието на точки 172 - 174 от настоящото решение, ищецът твърди, че Комисията не дава обяснения защо помощта – ако се предположи, че тя е била предоставена на ищеца – е изкривила конкуренцията и е засегнала търговията между държавите-членки на текстилния пазар.

233. Комисията твърди, че това основание следва да се отхвърли.

Съображения на Съда

234. Съобразно с постоянната съдебна практика задължението за предоставяне на изложение на мотиви, предвидено в член 253 ЕО, е съществено процесуално изискване, отделно от въпросът дали посочените съображения са правилни, което се отнася до материалната законосъобразност на оспорената мярка. Съответно, изискуемото от член 253 ЕО изложение на мотиви трябва да бъде съответно на разглежданата мярка и трябва да разкрива ясно и недвусмислено мотивирането, следвано от институцията, която е приела разглежданата мярка, така че да подпомогне заинтересуваните лица да установят мотивите за мярката и да подпомогне компетентния съд да упражни своето контролно правомощие (точка 19 от Решения по съединени дела 296/82 и 318/82 Нидерландия и Leeuwarder Papierwarenfabriek/Комисия от 13 март 1985 г., Recueil, стр. 809; точки 63 и 67 от дело Комисия/Sytraval и Brink's France, цитирано в точка 83 по-горе и точка 62 от дело C-114/00 Испания/Комисия от 19 септември 2002 г., Recueil, стр. I-7657; точка 119 от дело Fleuren Compost/Комисия, цитирано в точка 83 по-горе).

235. Нещо повече това изискване трябва да се преценява при позоваване на обстоятелствата на всеки случай по-специално съдържанието на мярката, естеството на предоставените мотиви и интереса, който адресатът на мярката или другите страни, които тя засяга пряко и лично, може да има от получаването на обяснения. Не е необходимо мотивирането да обхваща всички релевантни факти и правни основания, тъй като въпросът дали изложението на мотиви изпълнява изискванията на член 253 ЕО трябва да се преценява по отношение не само на неговия текст/съдържание, но също така и на неговото контекст и на всички правни норми, уреждащи въпросната материя (вж. точка 63 от Решение по дело Испания/Комисия, цитирано в точка 234 по-горе, и

точка 58 от дело С-334/99 Германия/Комисия от 28 януари 2003 г., Resueil, стр. I-1139 и цитираната там съдебна практика).

236. Когато се прилага спрямо решения, с които се установява, че дадени мерки съставляват държавни помощи, този принцип изисква да се посочат съображенията, поради които Комисията смята, че въпросната мярка, съставляваща помощ, попада в обхвата на член 87, параграф 1 ЕО (точка 66 от Решението по дело T-16/96 Cityflyer Express/Комисия от 30 април 1998 г., Resueil, стр. II-757).

237. С оглед на тази съдебна практика, не става ясно, че Комисията не е съумяла, в настоящото дело, да предостави надлежно изложение на мотиви за оспорваното решение във връзка с четирите повдигнати от ищеца жалби.

238. По отношение, първо, на факта, че Комисията се позовава на номиналната стойност на акциите от клас Б и акциите с право на печалба от клас I, които ищецът е изкупил обратно през 1996 г., достатъчно е да се отбележи, че, както става ясно от точки 150 до 156 от настоящото решение относно стойността на въпросните акции и акции с право на печалба, Комисията посочва в съображения 77 и 78 от оспорваното решение своите мотиви за позоваване на тази стойност. Тези две съображения гласят следното:

„Белгия твърди, че цената от 113 712 000 BEF, определена през м. декември 1996 г. за акциите без право на глас и акциите с право на печалба, прехвърлени от Sowager на групата Beaulieu, не съответства на тяхната стойност. Според Белгия, това е било „цена, наложена по силата на Кралския указ от 7 май 1985 г.“. В съответствие с член 3 от упоменатия Кралски указ цената, на която са закупени преференциални акции без право на глас „не може да бъде по-ниска от 80 % от емисионната цена“. Според Белгия, цената от 113 712 000 BEF за акциите без право на глас и за акциите с право на печалба, закупени от групата Beaulieu през м. декември 1996 г. се е равнявала на 80 % от тяхната емисионна цена.

Изискването за определяне на цена, равняваща се на 80 % от емисионната цена, е законово и се налага без разлика спрямо всеки, който желае да закупи подобни преференциални акции.”

239. Доколкото доводът на ищеца се отнася до факта, че Комисията не е предоставила надлежно изложение на мотиви за оспорваното решение, поради това, че тя не е посочила причината, поради която се е позовала изключително на номиналната стойност на пакета акции, които ищецът е изкупил обратно през 1996 г. без да вземе предвид по-сложната фактическа предистория по конкретния случай, а именно предполагаемо оказаният натиск върху ищеца, той трябва да се отхвърли поради съображенията, упоменати в точки 129 - 149 на настоящото решение.

240. Следва, че ищецът не може да се оплаква, че Комисията не е предоставила изложение на мотиви за оспорваното решение по този въпрос.

241. По отношение, второ, на факта, че оспорваното решение не обяснява мотивите, поради които се позовава на датата на неговото приемане, що се отнася до стойността на акциите, предоставени срещу заплащане на областта Walloon през 1998 г. и на датата на принудителното обратно изкупуване на въпросните акции и акции с право на печалба от ищеца на 18 декември 1996 г., трябва да се посочи, че както става ясно от

анализа, направен в точки 207 - 211 и 218 - 220 от настоящото решение, Комисията е предоставила надлежно изложение на мотиви в точки 77 - 79 от оспорваното решение за своето заключение, че през м. декември 1996 г. искът на областта Walloon срещу ищеца възлиза на 113 712 000 BEF. Същото се отнася по отношение на стойността на акциите в холдинга Verlipack II, като Комисията посочва в точки 73 - 76 и точка 80 от оспорваното решение, защо през м. ноември 1998 г. тези акции не са имали никаква стойност.

242. Освен това, ако чрез този довод ищецът оспорва съществуването на изложението на мотиви на оспорваното решение като се позовава на предполагаемо оказания му натиск, този довод трябва да се отхвърли поради съображенията, упоменати в точки 129 до 149 от настоящото решение.

243. По отношение, трето, на предполагаемото неизпълнение на изискването за предоставяне на изложение на мотиви в оспорваното решение относно различното третиране между ищеца и Неуе, поради факта, че ищецът, за разлика от Неуе, е приет за краен получател на помощта, трябва да се отбележи, че Комисията посочва, по-специално в точки 73, 80 и 91 защо ищецът следва да се приема за предприятието, което е получило разглежданата помощ.

244. Освен това положението се е различавало във връзка с държавната помощ, която е предмет на Решение 2001/856. Както става ясно от точки 225 и 226 от настоящото решение, Комисията е установила в точка 108 от това решение, че помощта е трябвало да се използва за рекапитализиране на производствените заводи в Ghlin и Jumet, и че следователно Неуе не е крайният получател на помощта.

245. Следователно ищецът не може да се оплаква, че Комисията не е предоставила изложение на мотиви за твърдяната разлика в третирането между ищеца и Неуе.

246. По отношение, на последно място, на жалбата, че Комисията не е обяснила причините поради които, като е предположила, че на ищеца е предоставена помощ, тази помощ е изкривила конкуренцията и е засегнала търговията между държавите-членки, трябва да се посочи, че, както става ясно от точки 176 - 184 от настоящото решение, Комисията достатъчно ясно посочва, по-специално в съображения 70 до 72 от оспорваното решение, фактите и юридическите съображения, които са от съществено значение в схемата на решението, като позволява на ищеца и Съда да установят съображенията за становището на Комисията, че въпросната операция е довела до изкривяване на конкуренцията и е засегнала търговията в рамките на Съюза (Решение по съединени дела T-228/99 и T-233/99 Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия от 6 март 2003 г., Recueil, стр. II-435, точки 292 - 294).

247. Четвъртото основание следователно трябва да се отхвърли.

Искането на ищеца за представяне на документи

248. Ищецът отправя искане, в случай че Комисията продължи да поддържа своята позиция по отношение на стойността на акциите през 1996 г., да представи оценъчен доклад в подкрепа на своята позиция.

249. Както става ясно от упоменатите по-горе съображения, Съдът е имал възможност да се произнесе по исквата молба въз основа на исканията, правните основания и доводите, представени по време на производството и с оглед на представените от страните документи (вж., по-специално точка 86 от Решения по дело T-152/00 E/Комисия от 19 септември 2001 г., Recueil, стр.-SC I-A-179 и II-813 и точка 145 от дело T-281/01 Nuugens/Комисия от 6 юли 2004 г., Recueil, стр.-SC I-A-203 и II-903).

250. Искането на ищеца да се определи Комисията да представи други документи, различни от тези, които вече е представила по искане на Съда, следователно трябва да се отхвърли (вж., по-специално точка 87 от Решения по дело E/Комисия, точка 249 по-горе и точка 146 от дело Nuugens/Комисия, точка 249 по-горе).

По съдебните разноски

251. По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищецът е загубил делото, следва да бъде осъден да заплати разноските, направени от Комисията, в съответствие с искането на същата.

По изложените съображения Първоинстанционния съд (пети разширен състав) реши:

1. Отхвърля иска.

2. Определя ищецът да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 ноември 2006 година.

Подписи